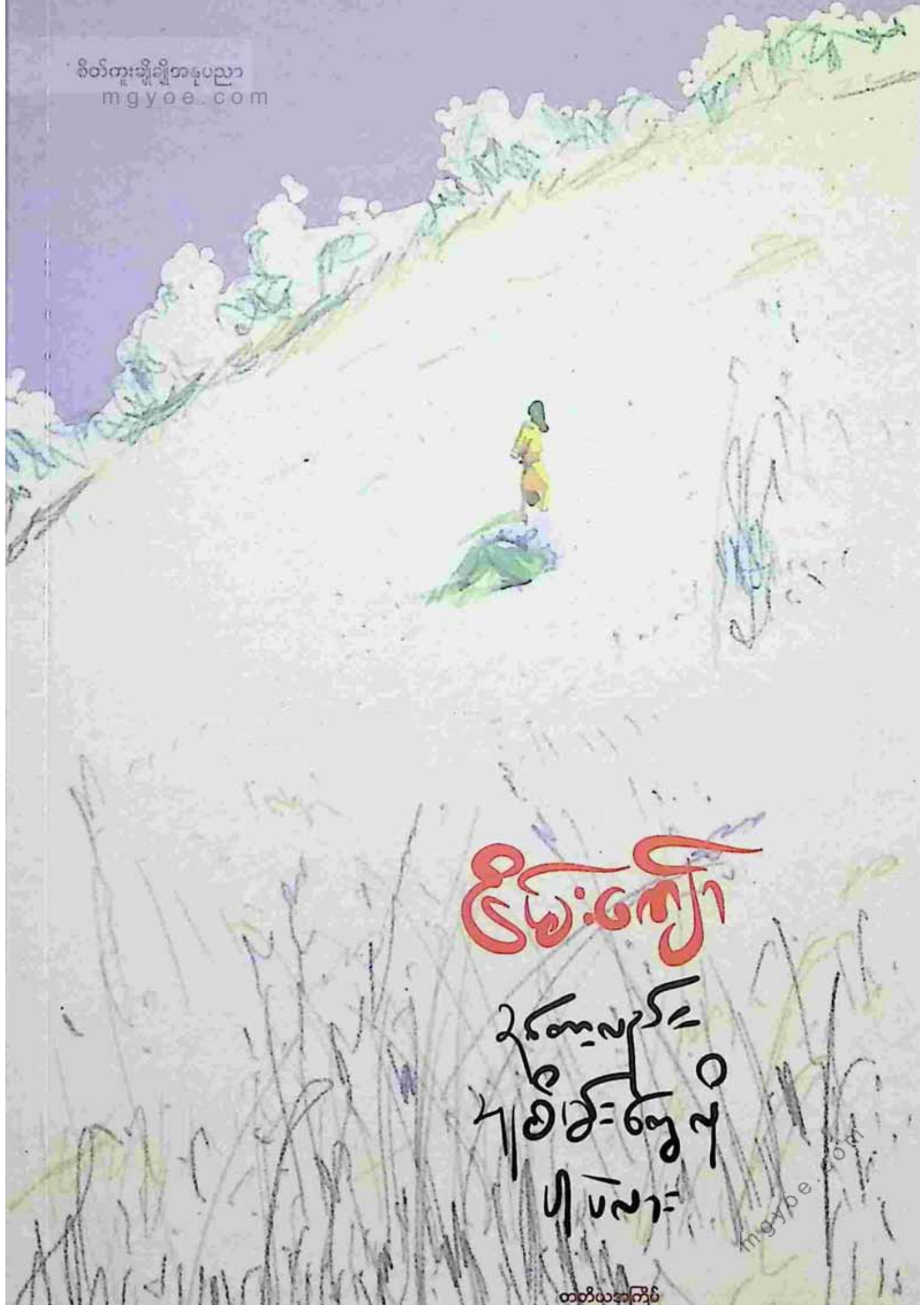

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoe.com

ငါ့အိမ်

အောင်ကျော်
အောင်ကျော်
အောင်ကျော်

mgyoe.com

mgyoe.com

မိုးတို့
အိမ်ထောင်
အိမ်ထောင်
အိမ်ထောင်
အိမ်ထောင်

ISBN 9789997119841

FIC156

9 789997 119841

3,500.00KS

mgyc.com

mgyc.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ခုတော့လည်း
သူစိမ်းတွေလိုပါပဲလား
ငြိမ်းကျော်

အစိယအကြိမ် ၂၀၂၀

ခုတော့လည်း သူစိမ်းတွေလိုပါပဲလား။ ငြိမ်းကျော်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၂၇၆++ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၀ . ၇ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ ဇန်နဝါရီလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၉၄ လှငွေစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်။

ရောင်းရူး ၃ ၅ ၀ ၀ ကျပ်

အံ့ဩဖွယ်ဟု သိမှတ်မိသော်လည်း
အံ့ဖွယ်ခံစားမှုက
ရင်၌ ကောင်းစွာ မဖြစ်ထွန်း။
အပြန်လမ်းတွင် လှုပ်ရှားခဲ့သော စိတ်တို့သည်
ဝေးရာသို့ လွင့်ပါးသွားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။
မီးခိုးမြူတိမ် ပျက်ပြယ်ခြင်းနှင့် မခြားပါတကားဟု
သတိတစ်ဖန် ပြုမိချေ၏။
ထိုဝေဒနာ၏ အမျိုးအမည်ကို သူ မခွဲတတ်။
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည်တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော
ရင်ထဲက အရာတစ်ခု။
ထိုအရာနှင့်အတူ
အလုံးစုံကို ပြန်လည် တွေးမိသည်။

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

မိလှိုင် လာတော့မည်မထင်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ စားပွဲအောက်ရှိ တင့်ကားနှင့် ဂျစ်ကားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ တင့်ကားသံပတ်ကို ပေးကြည့်သည်။ တထပ်ထပ်သာ မြည်၏။ သံပတ်က တင်းမလာ။ လှုပ်ခါကြည့်သောအခါ သံပတ်စ ရိုက်ခတ်သံ ကြားရ၏။ ကောင်းလာစရာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သဖြင့် စိတ်ပျက် သွား၏။ ဂျစ်ကား၏ နောက်ဘီးတစ်ဖက်က ပြုတ်ထွက်ချင်နေသည်။

‘သား... အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်နေတာကိုး၊ မင်း သူငယ်ချင်း မလာဘူးလား’ အမေ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကစားစရာတွေကို စားပွဲအောက် သို့ ပြန်သွင်း၏။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရာမှ ထကာ အမေ့လက်ဖဝါးကို လှမ်းဆွဲသည်။

‘ထမင်းဆာပြီလား’

‘ဟင့်အင်း... မဆာသေးပါဘူး’

အမေက ပြုံး၍ ပြောလေသည်။

‘ဘယ်ဆာဦးမှာလဲ၊ မုန့်ဟင်းခါးတွေ စားထားတာကိုး’

သိပ်စားကောင်းတာပဲ၊ အမေ ထပ်ချက်ပါဦးဟု သူပြောမည်အပြုတွင် အမေ

က ...

‘ဟော... ဟိုမှာ မင်းသူငယ်ချင်း လှိုင်လှိုင်’

ခြံဝသို့ သူ လှမ်းကြည့်သည်။ သံဖြူခြင်းတောင်းကို တံတောင်ဖြင့်ချိတ်၍ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ ဝင်လာသူ မိလှိုင်ကို မြင်၏။

‘မိလှိုင်ဖို့ မုန့်ဟင်းခါးရှိသေးတယ် မဟုတ်လား အမေ’

အမေသည် ခေါင်းခါပြု၏။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ရှိသည်။
 ‘မိလှိုင်ဖို့ ချန်ထားတယ်လို့ အမေပဲပြောပြီး’
 အမေက ခပ်တိုးတိုးရယ်၏။ ထို့နောက်...
 ‘ဘယ်သူက ပြောလို့တုန်း’
 မော့ကြည့်သောအခါ အမေ့မျက်နှာသည် ပြုံးလက်စနှင့်ပင်။
 ‘အမေပဲ ပြောပြီးတော့၊ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သား မိလှိုင်ကို သွားခေါ်
 လိုက်မယ်’

အမေ့လက်ကို လွှတ်မည်ပြင်သည်။ အမေက သူ့လက်ကို ဆွဲထား၏။ သူ
 ရုန်း၏။ အမေက ပွေ့ယူကာ ချီထားသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ သူ့ကြည့်သည်။ မိလှိုင်သည်
 ကစားနေကျ နွယ်ပင်သစ်ပင်တွေရှိရာ ခြံထောင့်သို့ ရောက်နေ၏။ သံဖြူခြင်းတောင်း
 ကို သစ်ကိုင်းတွင်ချိတ်ပြီး ကုန်းမူထက်သို့ တက်၏။ နွယ်ကြိုးကျနေရာသို့ မျက်နှာ
 မူ၏။ အနီးသို့ရောက်သော် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကပ်၏။ တင်ပါးနှင့် နွယ်နှင့်
 ထိသောအခါ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ နွယ်ကို ကိုင်၏။ ထို့နောက် ခြေဖျားထောက်
 ပြီး ထိုင်သည်။ နေရာတကျ ပြင်၍ထိုင်သည်။ တစ်ချက် နှစ်ချက် လွှဲပြီးသောအခါတွင်
 မိလှိုင်မျက်နှာသည် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်လာ၏။

သူ့ကို မြင်၍ ပြုံးပြသည်။ အမေက သူ့ကိုချီကာ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်၏။
 မိလှိုင်ကို အမေ လှမ်းပြော၏။

‘သမီးရေ... အိမ်ပေါ်ကို လာဦး’

အမေ ချီထားရာမှ လျှောဆင်းရင်းနှင့် သူ လှမ်းပြောလေသည်။

‘အမေ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ချက်ထားတယ်၊ အများကြီးပဲ’

ခြေဖဝါးနှင့် ကြမ်းတို့ ထိသောအချိန်တွင် မိလှိုင်က နွယ်ပေါ်၌ပင် ရှိသေး၏။
 သူက ဝရန်တာ သစ်သားကွက်တွေကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် နင်းကာ တက်၏။ ဝရန်တာ
 ပေါင်တွင် ချိုင်းညှပ်ထားသည်တွင် အမေက သူ့ပခုံးကို ထိန်းကိုင်လိုက်၏။

‘မိလှိုင်... ဆင်းခဲ့လေ၊ လာလေ... မုန့်ဟင်းခါးတွေ နင့်ဖို့ ချန်ထားတယ်’

ဒန်းနွယ်ကို ဆက်မလွှဲတော့သော်လည်း မိလှိုင် ဖိနပ်နှင့် မြေကြီးတို့ ကွာမြဲ
 ကွာလျက်ရှိ၏။ သူတို့ သားအမိကို ပြုံး၍သာ ကြည့်နေ၏။ သူ ထပ်ခေါ်သည်။

‘လာလေဟာ... နင်ကလည်း၊ ဘာလဲ... နင် မုန့်ဟင်းခါး မကြိုက်ဘူးလား’

မိလှိုင် မဖြေ။ အမေ့ကို သူ မော့ကြည့်၏။ အမေက...

‘ရအောင်ခေါ်လေ’

အမေ့ကို သူပြော၏။

‘သူ မုန့်ဟင်းခါးသိပ်ကြိုက်တာ၊ အားနာနေတာ အမေရ၊ သား သိတယ်’
အမေ ရယ်လေသည်။ ရယ်သံနှင့်အတူ...

‘အားနာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ သားသိရင် အမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး’

‘အားနာတာက အားနာတာလေ၊ အမေ့ကို အားနာတာပေါ့’

အမေ့ရယ်သံက ပို၍ ကျယ်လာ၏။

‘သားပြောမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်၊ သမီးရေ... လှိုင်လှိုင်၊ ခဏလာပါဦး၊

ကြီးကြီး ပြောစရာရှိလို့’

မိလှိုင် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်သည် နွယ်မှ လျှောလာ၏။

‘မြန်မြန်လာလေ’

ဝရန်တာမှ ဆင်းရင်း သူ လှမ်းပြောသည်။

‘ဖြည်းဖြည်းဆင်း သမီး၊ သားကလည်း မြန်မြန်ဆင်းရင် လိမ့်ကျသွားမှာပေါ့’

‘မကျပါဘူး၊ မိလှိုင်က နွယ်အတက်အဆင်း ကျွမ်းပြီးသား အမေရ’

မိလှိုင်ကို ဆင်းကြိုရန် အမေ့အပါးမှ သူ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

* * *

(၂)

အံ့ဆိုင်းနေသော မိုးတိမ်ထူသည် နေရောင်ခြည်ကို ပိတ်ကွယ်ထား၏။ ခြံထဲတွင် အလင်းရောင် နည်းပါးလှ၏။ သစ်ဝါးအရိပ်က တစ်ခြံလုံးကို ခြုံထားလေသည်။ နေထွက်သည့်အခါ၌ပင် အလင်းတစ်ပြောက်မထိုးသော ခြံထောင့်တွင် ပို၍ မှောင်ပျံ့ဖြစ်နေ၏။ သပြေပင်၊ တမာပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ မြရာပင်နှင့် ထီးရိုးဝါးပင်တို့သည် လေးငါးလံသာ ကွာခြား၍ ပေါက်နေကြ၏။ ရွက်သစ်လဲသောအခါ အချိန်ကွာသောကြောင့် နေခြည်ကို အလှည့်ကျ ကာပေးသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ထို့ပြင် ခင်ပုပ်နွယ်၊ မျောက်ဥနွယ်ပင်တွေက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကူးယှက်နေသည်။ အသက်ရင့်လှပြီဖြစ်သော နွယ်တို့သည် ထီးရိုးဝါးပင်လုံးနီးပါးမျှ ရှိနေ၏။ ဆွဲငင် ခိုစိမ်းဖန်များ၍ နွယ်တို့သည် ကြိုးထုံး ကြိုးထွေးတို့ကို ပင်ထက်မှချည်ကာ ချထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကူးဆက်ထားသော နွယ်တို့သည် ထိုင်ဖန် ခုန်ဖန်များလွန်းသောကြောင့်

mgyc.com

ကြိုးတံတား ဆွဲထားဘိသို့ ရှိလေ၏။ လောင်းရိပ်မိထားသဖြင့် ပင်စည်သာထွားကာ ပင်စောက်မမြင့်နိုင်သော တရုတ်စံကားပင်သည် နွယ်ပင်များ ရစ်ပတ်ထားခြင်း ခံရလေ၏။ အကိုင်းအခက်အားလုံးသည် နွယ်ဖြင့် ဆိုင်းထားသည်သို့ ရှိ၏။

‘ဇော်လတ်၊ အဲဒီအထိ မတက်နဲ့လေ၊ လိမ့်ကျလိမ့်မယ်’

တရုတ်စံကားပင် ခွကြားတွင် ထိုင်နေရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြော၏။

‘အောက်မှာ နွယ်တွေ ခံနေရတာပဲ မိလှိုင်ရ၊ ပြီးတော့ ငါက လျင်နေပါပြီ’

‘အမြင့်ကြီးဟ၊ ကျရင် သိပ်နာမှာ’

‘မမြင့်ပါဘူး၊ လူကြီးအရပ်လောက် မြင့်တာလေးများ’

မိလှိုင်က ခေါင်းခါသည်။

‘မကပါဘူး၊ လူကြီး လက်မြှောက်တာလောက် ရှိပါတယ်’

‘သိပ် မမြှောက်ရပါဘူးဟာ’

မိလှိုင်က မျက်မှောင်ချိ၍ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူက တမာပင် တစ်ဖက်ကိုင်းကို ဖက်ထားရင်း ငုံ့ကြည့်နေ၏။

‘နင်က သိပ်အငြင်းသန်တာပဲ’

‘ငါ ငြင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘မြင့်တာကို မမြင့်ဘူးလို့ပြောတာ ငြင်းတာပေါ့’

‘သိပ်မမြင့်လို့ မမြင့်ဘူးလို့ ငါပြောတာပါ’

‘အဲဒါ ငြင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ နင်ပြောစမ်းပါဦး’

‘သိပ်မမြင့်လို့ မမြင့်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့’

‘ကဲ... အဲဒါ ငြင်းတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ’

‘ငါ ပြောတာ နင်မသိဘူး မိလှိုင်’

‘ငါပြောတာကျတော့ရော နင်လည်း မသိပါဘူး’

ဇော်လတ် ရယ်လေသည်။ ရယ်ရင်းနှင့် အောက်သို့ တစ်လှမ်းဆင်းသည်။ နွယ်တန်းပေါ်တွင် ထိုင်သည်။

‘ဒီမှာ လာထိုင်ပါလား’

မိလှိုင် မေးငေါ့၍ပြသောနေရာမှာ အောက်ဆုံးသစ်ကိုင်းအဆင့်။ သူထိုင်နေ

ရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် လာ၍ထိုင်ရန် ခေါ်သော မိလှိုင်ကို သူကြည့်သည်။

‘သိပ်နိမ့်တယ်ဟ၊ ဒီပေါ်မှာလောက် လေမတိုက်ဘူး’

မိလှိုင်က မျက်လွှာလှန်၍ ကြည့်သည်။ ထို့နောက်...

‘တိုက်ပါတယ် ဒီမှာလည်း ကြည့်ပါလား၊ လေတိုက်လို့ ငါ့ဘေးက သစ်ရွက်တွေ လှုပ်နေတာပေါ့’

ဇော်လတ်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြု၏။

‘ဟင်း... နည်းနည်းလေး’

‘မနည်းပါဘူး၊ လှုပ်နေတဲ့အရွက်တွေ အများကြီး’

‘ဒီပေါ်မှာက အေးနေတာပဲ’

‘ဒီမှာလည်း အေးနေတာပဲဟာ’

‘ငါ ချွေးထွက်တယ်’

‘နင်က တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လှုပ်နေတာကိုး။ မျောက်ကျနေတာပဲ’

ဇော်လတ်က နွယ်မှတစ်ဆင့် လျှောလာသည်။ မိလှိုင်ပြရာ နွယ်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ ဆင်း၏။ အခြေတကျ ထိုင်မိပြီးမှ...

‘နင် မျောက်ကို တွေ့ဖူးလား’

မိလှိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘တိရစ္ဆာန်ရုံမှာလား’

ဇော်လတ်အမေးကို အင်းဟု ဖြေ၏။

‘ငါ သွားချင်တယ်’

‘နင် မရောက်ဖူးဘူးလား’

‘ရောက်ဖူးတာပေါ့ မိလှိုင်ရ၊ ငါ နှစ်ခါရောက်ဖူးတယ်၊ နင်ရော’

‘ငါ သုံးခါရောက်ဖူးတယ်၊ တစ်ခါက နင်ရယ် နင့်အဖေရယ် အမေရယ် ငါရယ် ငါတို့အဖေနဲ့ အမေရယ် ပါတယ်လေ’

‘ငါ မှတ်မိပါတယ်၊ နောက်ထပ်သွားရအောင်၊ နင်တို့အမေကို ပြောလေ၊

ငါလည်း အမေကို ပြောမယ်’

မိလှိုင်က ခေါင်းညိတ်သော်လည်း...

‘ငါ့အဖေက အလုပ်က ပြန်မလာသေးဘူး၊ နောက်တစ်လနေမှ လာမယ်တဲ့’

ဇော်လတ်က စိတ်ကူးပျက်သွားဟန်နှင့် ခဏမျှ တွေ့လျက် ရှိ၏။

‘ပြန်လာရင် ပြောပေါ့’

‘အင်း... နင်က အရင်ပြောထားဦးနော်’

ဇော်လတ် ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထကာ အပေါ်သို့ တက်၏။
ခွဆုံထက်ရှိ နွယ်ခွေတွေပေါ်သို့ တွယ်၍ တက်သည်။ ခြေနှစ်ဖက်ချကာ ထိုင်သည်။
သစ်ကိုင်းတွင် ခြေနှစ်ဖက် တင်၏။ နွယ်နှစ်ချောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ ‘ဘုရားကို...
ဘုရားကို လိုက်မလား၊ ဘုရားကို... ဘုရားကို’ ဟု အော်၏။ ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားကာ
နွယ်အုံကို လှုပ်ရှားစေ၏။ အခက်အလက် ပင်နွယ်တို့ ရိုက်ခတ်သံတွေ မြည်လာ၏။
နောက်တစ်ခါ အော်ခေါ်၏။ မြင်းလှည်းမောင်းဟန် ပြုသည်။ မြင်းငေါက်သံ ပြုသည်။
ခေါင်းလောင်းမြည်သံအတိုင်း အသံပြု၏။ ကျာပွတ်အရင်းနှင့် ဘီးတကူရင်း ခတ်သံ
ပြု၏။ မြင်းခွာသံကို စိပ်လိုက် ကျဲလိုက် မြည်သံပြု၏။ ထို့နောက် မြင်းဇက်ကြိုးဆွဲ
ဟန်အတိုင်း နွယ်ကို ဆွဲ၏။ ထို့နောက် မိလှိုင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မိလှိုင်သည်
သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

‘မိလှိုင်... လာလေဟာ၊ ဘုရားကို ရောက်မယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံကိုလည်း ရောက်
မယ်၊ ကန်တော်ကြီးလည်း ရောက်မယ်’

မိလှိုင်က...

‘ဟင့်အင်း... ငါ... အဲဒီကို မသွားချင်ဘူး’

သမင်လည်ပြန် ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် သူ မေး၏။

‘ဘယ်သွားမလဲ၊ ငါ လိုက်ပို့မယ်’

‘ငါ့အဖေဆီကို သွားမယ်’

‘ပြောလေဟာ... ငါလိုက်ပို့မယ်၊ ရန်ကုန်လား’

‘ဟင့်အင်း... မန္တလေး’

‘ငါလိုက်ပို့မယ်၊ မြန်မြန်လာဟာ၊ ငါ့မြင်းက ဒုန်းစိုင်းချင်ပြီ’

မိလှိုင်က တရုတ်စံကားပင်မှ တမာပင်ကိုင်းဆီသို့ ကူး၏။ နွယ်တွေကြားမှ
ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကူးသွား၏။ ဇော်လတ်၏ နောက်တွင် ထိုင်သည်။

‘မန္တလေးကို ဘယ်လောက်လဲ’

‘ငါးမူး’

‘များတယ်’

‘ဘုရားကို တစ်မတ်ဟာ၊ မန္တလေးက ဘုရားဟိုဘက် ဝေးတယ်၊ ငါးမူး မများ ပါဘူး’

မိလှိုင်က ပိုက်ဆံပေးဟန် ပြု၏။ သူ ယူဟန်ပြု၏။ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက် မြည်ခတ်သံတွေ ကြား၏။

* * *

(၃)

လက်သုတ်ပဝါကို မိလှိုင်မေ့ထံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ လက်ဆေးပြီးစ မိလှိုင်အား ထိုလက်သုတ်ပဝါကို လှမ်းပေးရင်း သူ့ကို ကြည့်၏။

‘သား... ထမင်းစားလို့ ဝရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သား... စားလို့ရော ကောင်းရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သားက ဖလံတောင်ဌေးကြော်ကို ကြိုက်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ပုစွန်ငါးဆုပ်ကိုရော သား သဘောကျရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မိလှိုင်၏ မေမေက ရယ်လေသည်။

‘သားက ဟုတ်ကဲ့ချည်းပဲ’

မိလှိုင်က လက်သုတ်ပဝါဖြင့် နှုတ်ခမ်းပါးနားသုတ်ရင်း ရယ်၏။ ထို့နောက်...

‘သမီးတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားလို့ သူ့မေမေဆူမှာ ကြောက်နေတယ် မေမေရဲ့’

ဇော်လတ် ပြုံး၏။ အမေက သူများအိမ်မှာ ထမင်းမစားရဘူးဟု ပြောတော့

ပြောခဲ့ဖူး၏။ အမေ တားမြစ်ထားသော သူများအိမ်ဟူသည့် စာရင်းတွင် မိလှိုင်တို့

အိမ်မပါဟု အောက်မေ့၏။ မိလှိုင်တို့အိမ်တွင် တစ်ခါနှစ်ခါ ထမင်းစားခဲ့စဉ်က အမေ

မဆူခဲ့။ သို့သော် ခဏခဏတော့ မစားရဘူး၊ သားမဆာလို့ပါ။ သား စားပြီးလို့ပါလို့

ပြောရမယ်ဟု အမေ စည်းကမ်းပေး၏။ အမေ့စကားကို မိလှိုင်နှင့် ကစားရင်း ပြန်ပြော

ပြခဲ့သည်။ နင် ငါတို့အိမ်မှာ မစားရင် ငါလည်း နင်တို့အိမ်မှာ ဘာမှမစားဘူးဟု

မိလှိုင်ပြောသည်။ ထိုအခါ ဘာဆိုလဲ၊ နင်လည်း စားနေကျ စားပေါ့၊ ငါလည်း

နင်တို့အိမ်မှာ စားမယ်၊ အမေ ပြောတာက လမ်းထိပ်က ခင်အေးတို့ အစိုးတို့အိမ်တွေ မှာ မစားရဘူးလို့ ပြောတာ၊ သူတို့က သူစိမ်းတွေတဲ့၊ ဘာမှမတော်ဘူးတဲ့၊ နင့်မေမေနဲ့ ငါ့အမေမေက သူငယ်ချင်းတော်တယ်တဲ့၊ နင်တို့အိမ်မှာ ငါစားမှာပေါ့။ အမေက နင်တို့အိမ်ဆို မဆူပါဘူးဟု ဇော်လတ် ပြောခဲ့သည်။

‘ဟုတ်လား... သား၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်မှာ ထမင်းစားရင် သားမေမေက ဆူလား’ သူ ခေါင်းခါသည်။

‘သူများအိမ်မှာ စားရင် ဆူတာပါ’ မိလှိုင်မေမေက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူများအိမ်မှာတော့ သား မစားနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ မင်းမေမေနဲ့က သူများတွေ မဟုတ်ဘူး’

မိလှိုင်မေမေက ပြုံး၍ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

ကျယ်ဝန်းလှစွာသော မြက်ခင်းပြင်ကို သူ လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့ခြေအစုံ ကို တစ်ဖန် ငုံ့ကြည့်သည်။ သန့်ရှင်းသော မြက်ပင်တွေက ခြေဖမိုးကို ဖုံးနေ၏။ ခြေတစ်လှမ်းစာသို့ မျက်လုံးရွှေ့ကြည့်၏။ စိမ်းရင့်သော ရိုးတံတွေ အပင်တိုင်းတွင် ဝေလျက်ရှိသည်။ လေးငါးလှမ်းစာသို့ ကြည့်သည်။ မြက်ပွင့်တွေ တစ်ပြင်လုံး နှံ့နေ၏။ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းမော့ကာ ကြည့်၏။ စိမ်းလန်းလှသော မြက်ပင်တွေ အပွင့်တွေ ရိုးတံတွေ နေရာမလပ်။ အရှေ့ဘက် ကုန်းမြင့်ထက်ရှိ သစ်ပင်တွေနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဆက်လျက်ရှိသည်။

‘နဲ့ကောင်အိမ် နင် ဆောက်တတ်သလား’

မြက်ပွင့်တံတွေ နုတ်နေသူ မိလှိုင်က မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေတော့ လုပ်တတ်တယ်’

‘ငါ... တတ်တယ်’

‘ပြလေ’

‘မြက်ပင်ခူးတာကျတော့ နင်က မကူဘဲနဲ့’

ဇော်လတ်က မိလှိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ မိလှိုင်လက်ထဲရှိ မြက်ပွင့် တံတွေကို ကြည့်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်ရင်း ပွင့်တံတွေကို နုတ်၏။

‘နဲ့ကောင်က တကယ် လာနေလား’
မိလှိုင် ချက်ချင်း မဖြေ။ အဖြေပေးရန် ခက်သွားဟန် တူ၏။ သုံးလေးတံ
နုတ်ပြီးမှ...

‘တကယ် လာတာပေါ့’
ဇော်လတ်က ခေါင်းခါရင်း ပြော၏။
‘မဟုတ်ဘူး၊ နဲ့ကောင် အိမ်ထဲမှာ နဲ့ကောင်က တကယ်လာနေလားလို့ ငါပြော
တာ’

မိလှိုင်က နှုတ်ခမ်းစုထားပြီး သူ့ကို ကြည့်၏။
‘တကယ် လာနေတယ်၊ အဲဒီအိမ်ထဲမှာ သူစားဖို့ မီးသွေးထည့်ထားရတယ်’
နုတ်နေသော ဇော်လတ်၏ လက်က ခဏရပ်သွားသည်။
‘နဲ့ကောင်က မီးသွေးစားတယ်၊ ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်... နင် မသိဘူးလား’
‘ဟင့်အင်း... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက ကုက္ကိုရွက်တွေ ထည့်ထားရတယ်တဲ့’
‘ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကုက္ကိုရွက်က ရွှေပိုးကောင် စားတာပါ’
ဇော်လတ်က ခူးပြီးသား ပွင့်တံတွေကို မိလှိုင်အား လှမ်းပေးသည်။ ပေးပြီးမှ...
‘ငွေပိုးကောင်ကလည်း စားပါတယ်’
‘အတူတူပေါ့ဟ၊ ရွှေပိုးကောင်နဲ့ ငွေပိုးကောင်’
‘မတူပါဘူး၊ ရွှေပိုးကောင်က အနီရောင်၊ ငွေပိုးကောင်က အစိမ်းရောင်’
မိလှိုင်က ဇော်လတ်ကို မကြည့်။ ဘယ်လက်ထဲရှိ ပွင့်တံတွေကို မြက်ပင်ပေါ်

ချထားရင်းနှင့်...
‘ဒါ ငါသိပါတယ်၊ ကုက္ကိုရွက်စားတာ အတူတူလို့ ပြောတာ’
‘ဪ...’
ဇော်လတ်က စကား တခြားစီ ဖြစ်သွား၍ ဆက်မပြော။

မိုးမှုန်တွေ မကျတကျ ကျလာ၏။
မိလှိုင်က ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။ မိုးမှုန်တွေက မျက်နှာပေါ်သို့
ကျလာသည်။ မြက်ပွင့်တွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုကိုင်၏။

‘သွားကြရအောင်’

ဇော်လတ်က...

‘နည်းနည်း ထပ်ခူးဦးမယ်’

‘မိုးတွေ ရွာတော့မယ်’

‘မရွာပါဘူး’

‘ခုပဲ ရွာနေပြီ’

‘အများကြီး ရွာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဟင့်အင်းဟာ... ပြန်မယ်၊ အမေ ဆူဦးမယ်’

‘မြက်တွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ’

‘တော်ပြီ၊ နှံ့ကောင်အိမ် လုပ်လို့ရပြီ’

ဇော်လတ်က ဒူးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ မြက်ပွင့်တံတွေ ယူလိုက်၏။ မိလှိုင်က မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဇော်လတ်က ခြေစုံရပ်ရင်း...

‘တစ်ခုတည်းလား’

‘အများကြီးပေါ့ဟ၊ ခုဟာတွေနဲ့ အများကြီး လုပ်လို့ရပြီ’

‘မီးသွေးက ဘယ်ကရမလဲ မိလှိုင်’

‘ငါတို့အိမ်မှာ အများကြီး ရှိတယ်’

‘နှံ့ကောင်အိမ် လုပ်တာ ငါ့ကိုလည်း ပြန်နော်၊ နင်တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရင်

အကြာကြီးနေမယ်၊ ငါ ဝိုင်းကူမယ်လေ’

မိလှိုင်က ခြေစလှမ်းကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ငါ ပြပါ့မယ်၊ လွယ်လွယ်လေးပါ’

မြက်ခင်းပြင်တွင် အတူလျှောက်၍ ပြန်လာကြသည်။ ဇော်လတ်သည် နှံ့ကောင် အိမ်ကို စိတ်ကူးကြည့်နေ၏။ အိမ်နှင့် တူမည်။ လူတွေနေသော အိမ်ကဲ့သို့ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖောက်၍ရလျှင် ကောင်းမည်။ တိုင်တွေ တပ်၍ရလျှင် အိမ်နှင့် ပို၍ တူမည်။ လှေကားတွေ အိမ်ရှေ့တံခါးတွေရှိလျှင် လူနေအိမ်ကဲ့သို့ ကြည့်ကောင်းမည် ဟု တွေး၏။ နှံ့ကောင်တွေက လူနေသော အိမ်မျိုးကို မနေချင်၍ သူတို့နေချင်သလို အိမ်ပြုလုပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ မြက်အိမ်ထဲတွင် မီးသွေးခဲ ထည့်ပေးရသည်ကို သဘောမပေါက်။ မီးသွေးကို စားလျှင် မီးသွေးထားရာနေရာတွင် နှံ့ကောင် တွေကို တွေ့ရမည်။ မီးသွေးရှိရာတွင် နှံ့ကောင်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး။

‘မိလှိုင်’

မိလှိုင်က ထူးလည်း မထူး။ သူ့ဘက်သို့ ကြည့်လည်း မကြည့်။ စာသင်
ကျောင်းအနီးရှိ မြက်ခင်းအစပ်တွင် မြက်ခူးနေသူ မိန်းကလေးထံသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။

‘နင် ဘာကြည့်နေတာလဲ ဟင်’

‘ဟိုမှာ ခူးနေတာ ဝေ မဟုတ်လား’

သူ သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက်...

‘အင်း... နင်နဲ့ မခေါ်ဘူးလား’

မိလှိုင် ခေါင်းခါပြ၏။

‘ငါနဲ့ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းမှ မဖြစ်ဖူးတာ’

‘ငါနဲ့လည်း မဖြစ်ဖူးပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ သူနဲ့ ငါနဲ့ အခန်းချင်း မတူဘူး’

‘ငါနဲ့လည်း တစ်ခန်းစီပါ၊ ပြီးတော့ သူက ငါနဲ့ တစ်လမ်းတည်းနေတော့
နေတာ၊ ငါ တစ်ခါ သူ့ကို ခေါ်ဖူးတယ်၊ သူက ငါ့ကို မခေါ်ဘူး၊ အပျိုကြီးကျနေ
တာပဲ၊ ငါလည်း မခေါ်တော့ဘူး၊ နင်နဲ့ရော ခေါ်လား’

‘ဟင့်အင်း၊ သူ့မျက်နှာကြီးက တည်တည်ကြီး၊ မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ နင့်လို မဟုတ်
ဘူး၊ နင်က မျက်လုံးလည်း လှတယ်၊ နှာခေါင်းလည်း လှတယ်၊ ပါးစပ်လည်း လှ
တယ်’

မိလှိုင် ရယ်လေသည်။ ရယ်သံကြောင့် သူ ဆက်မပြောတတ်အောင် ဖြစ်သွား
၏။

‘ဘာလို့ ရယ်တာလဲ’

‘ငါ မလှပါဘူး’

‘လှပါတယ်၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေက နှစ်တန်းကျောင်းသားထဲမှာ အလှဆုံး
ဘယ်သူလဲလို့ မေးပြီး ငြင်းကြတယ်၊ နင်နဲ့ အေးသွယ်သွယ်လေ၊ ငါက နင့်ဘက်က
ပါတယ်’

မိလှိုင်ရယ်သံက ပို၍ ကျယ်လာသည်။ ရယ်သံဖြင့်...

‘အေးသွယ်သွယ်က ငါ့ထက် လှပါတယ်’

‘မလှပါဘူး၊ မဲ့ခွက်ခွက်ကြီး၊ မျက်ခုံးပေါ်က မဲ့ကြီးကလည်း အရုပ်ဆိုးတယ်’

မိလှိုင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမည် ပြုသည်။ သို့သော် မိုးဖွဲတွေအကျသည်
လာသောကြောင့် စကားမဆက်ဖြစ်။ မြန်မြန် လျှောက်ကြရသည်။

၁၄

‘ငါမပြောလား မိုးရွာလာပြီ၊ ပြေးရအောင်’
 မိလှိုင် ပြေးရာဘေးမှ ပြေး၍လိုက်၏။ မိုးစက်တွေ စိပ်လာလေ၏။
 ‘မိလှိုင် နင် ဖိနပ်ချွတ်၊ ငါ ယူခဲ့မယ်’
 ပြေးနေရင်းနှင့် ပြန်ပြောသည်။
 ‘နေပေစေ၊ ငရဲကြီးမယ်ဟ’
 ‘ဖိနပ်နဲ့ဆိုရင် နင် ချော်လဲလိမ့်မယ်၊ မြက်တွေ တစ်ဝက်လွှင့်ပစ်ခဲ့မယ်၊ လောက်
 တယ်မို့လား’

မိလှိုင်က အေးဟု ပြောကာ ခဏရပ်၏။ မချွတ်ချင် ချွတ်ချင်နှင့် ဖိနပ်ချွတ်
 ၏။ သူ ကောက်သည်။ သူ့ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ ကိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်စရာနှင့်
 မမျှ၍ မြက်တွေ လွှင့်ပစ်ရင်း ပြေးသည်။ မြက်ပွင့်တံတွေ လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။

* * *

(၄)

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၏။ အလင်းရောင်သည် ဝါနေသည်ဟု ထင်သည်။ ညနေ
 အလင်းရောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း စူးသည်ဟု ခံစားရ၏။ သံဆန်ခါကွက်တွေကို
 ဖြတ်၍ မြင်နေရသော အိမ်ရှေ့ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သစ်ရွက် ဝါးရွက် ပင်နွယ်
 ချုံမျှင်တို့ဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်သည် ပြောက်တိကျိုးကျဲ တိုးဝင်နေ၏။

‘ညကတော့ အဖျားနည်းနည်းရှိသေးတယ်၊ ခုတစ်မနက်လုံး ကစားနေတာပဲ၊
 မနက်က ကျောင်းသွားဦးမလို့၊ ရေမှ မချိုးရသေးတာ၊ မသွားပါနဲ့လို့ မနည်းတားယူ
 ရတယ်’

မိလှိုင်တို့သားအမိထိုင်ရန် သင်ဖြူးဖျာခင်းပေးရင်း အမေ ပြောသည်။ သူက
 လှဲနေရာမှ ထိုင်သည်။ မိလှိုင်တို့သားအမိက ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်၏။ အမေက သူ့ဘေး
 တွင် ထိုင်သည်။

‘တန်ဆောင်တိုင်ရက်အတွင်း ဖောက်လိုက်တဲ့ ဖြောက်အိုး၊ မီးပန်းကလည်း
 အညော်မဟုတ်လား၊ ပွဲတော်လည်းပြီးရော ဖျားလည်း ဖျားရော’

သူ ပြုံးနေလိုက်သည်။ မိလှိုင်အမေက သူ့နဖူးကို လက်ဖဝါးဖြင့် လာစမ်း၏။
 လက် မရုပ်မီ ပြော၏။

‘ကိုယ်မပူတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်ငွေ့လောက် ရှိတော့တာပါ’

မိလှိုင်အမေ၏ စကားဆုံးသည်တွင် မိလှိုင်က မုန့်ထုပ်ကို သူ့အား လှမ်းပေးသည်။ သူ ငေးနေ၏။ မိလှိုင်အမေက...

‘သား ယူလိုက်လေ၊ မိလှိုင်က မင်းစားဖို့ မုန့်ဝယ်ပေးပါဆိုလို့ ဒေါ်ဒေါ် ဝယ်ပေးတာ၊ သား ယူလေကွာ’

သူကြိုက်သော အချို့ညှပ်၊ နှစ်ထပ် ဘီစကွတ်။ သူ လှမ်းယူသောအခါ မိလှိုင်က ပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။ အမေက သူ့ကို ကြည့်၏။ ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ သား ပြန်ပြောဦးလေ’

ပြောရမည်ကို နှုတ်ရှုံ့နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

မိလှိုင်အမေ၏ ရယ်သံကို ကြားရ၏။ မိလှိုင်ထံသို့ ရောက်နေသော မျက်လုံးကို ရွှေ့လိုက်၏။ မိလှိုင်အမေက သဘောတကျ ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် အမေက တစ်ခွန်းပြောလေသည်။

‘လှိုင်လှိုင်တို့ ပြောင်းတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ သားကဝမ်းနည်းပြီး ဖျားတာနဲ့ တူပါတယ်’

သူ့မျက်နှာ မထားတတ်။ မိလှိုင်တို့ပြောင်းဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ အမေဟု သတိရတိုင်း မေးမိခဲ့ခြင်းမှာ မှားပြီဟု သူ အောက်မေ့သည်။ ထိုမေးခွန်းကို မကြာခဏ မေးမိခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အမေပြောရန် အကြောင်းဖြစ်နေပြီဟု တွေးမိလေသည်။ အမေအပြောကြောင့် ရှက်သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ မိလှိုင်က သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသော်လည်း ထိုအပြုံးတွင် အနည်းငယ်အပြောင်းအလဲ ရှိနေသည်ဟု ထင်၏။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခြင်းပေလား၊ ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေခြင်းပေလား သူ မခွဲခြားတတ်။

‘ပြောင်းဖို့က အများကြီး လိုပါသေးတယ် သားရဲ့၊ နွေကျောင်းပိတ်ပြီးမှပါ’

စိတ်ထဲကနေ တွက်ကြည့်သည်။ အခု တန်ဆောင်မုန်း၊ ပြီးရင် နတ်တော်၊ ပြာသို့၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ လေးလလား၊ ငါးလလားမသိ။ မိလှိုင်အမေ၏ စကားအဆုံးတွင် အမေက မေး၏။

‘အခါတွင်းတော့ ဒီမှာပဲ ရှိဦးမယ် မဟုတ်လား’

မိလှိုင်၏အမေ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် ဖြေသည်။

‘အခါလွန်ပြီးတာတောင် တစ်ပတ်လောက် နှစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာဦးမယ်’

ထင်တယ်’

အမေက ပြော၏။

‘ရီရီတို့ ပြောင်းသွားရင်တော့ ကျွန်မတို့ လည်စရာ ပတ်စရာ တစ်အိမ် လျှော့ သွားမှာပဲ၊ အထူးသဖြင့်တော့ သားပဲ’

မိလှိုင်အမေက...

‘ကျွန်မတို့ ပြောင်းသွားတော့ တစ်ခုကောင်းတယ်၊ မသန်းမေတို့ မန္တလေးကို ခဏခဏ အလည်လာဖြစ်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘နွေကျောင်းပိတ်ရင် လာလည်နိုင်တာပဲ၊ ရောက်မှာပါ’

မန္တလေးဟူသော မြို့၊ အလည်ရောက်မည်ဟူသော အမေ့စကားကြောင့် စိတ်ကူးဖြင့် ချက်ချင်းသွားကြည့်မိသည်။ အမေ့စကားထဲက အခါတွင်း အခါလွန် အသုံးအနှုန်းကို နားမလည်ခြင်းက စိတ်ကူးခရီးတွင် ကန့်လန့်ပြုနေ၏။ အမေတို့ စကားအပြတ်တွင် မေးလိုက်သည်။

‘အခါတွင်းဆိုတာ ဘာလဲ အမေ’

မိလှိုင်အမေက ဝင်ဖြေ၏။

‘သင်္ကြန်တွင်းပေါ့ သားရဲ့၊ အခါလွန်ရင်ဆိုတာ သင်္ကြန်ပြီးမှလို့ ပြောတာ’

မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူမေးသည်ဟု မည်သူမျှ သိနိုင်မည် မထင်။ သိချင် သည်ကို သိရ၍ တွက်ကြည့်သည်။ နတ်တော်လပြည့်မှာ တစ်လ၊ ပြာသိုလပြည့်၊ တပို့တွဲလပြည့်၊ တပေါင်းလပြည့်၊ တန်ခူးလပြည့်၊ ငါးလ။ တန်ခူးလပြည့်မှာ သင်္ကြန် ကျပြီးဟု တွက်လိုက်၏။ အကြာကြီးပဲ။ ငါးလ ခြောက်လ။ သို့သော် သုံးတန်းရောက် သည့်အချိန်တွင်မူ မိလှိုင် သည်မှာမရှိတော့ပါတကားဟု ကြို၍ သိနေသည်။

‘မိလှိုင်တို့ ပြောင်းသွားရင် သားနဲ့ကစားဖော် ညီမလေးတစ်ယောက် မွေးပေး ပါတဲ့’

အမေက ပြောပြီး ရယ်နေ၏။ မိလှိုင်၏ အမေက ရယ်လိုက်၏။

‘ဒီက သမီးကလည်း ဘာပြောတယ် အောက်မေ့လဲ၊ မန္တလေးကို ပြောင်းရင် ဇော်လတ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားပါတဲ့၊ ကျွန်မက ပြောရတယ်၊ သူ့ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘယ်ထည့်နိုင်မလဲလို့’

မိလှိုင်ကို ကြည့်၍ အမေ မေး၏။

‘မန္တလေးကိုခေါ်ရင် သမီး သူငယ်ချင်းကို ဘယ်သူက ထမင်းကျွေးမှာလဲ’

မိလှိုင်က ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေရာမှ မိခင်ကို မော့ကြည့်
၏။

‘အမေ့ကို မကြည့်နဲ့၊ အမေတို့က သမီးတစ်ယောက်စာပဲ ကျွေးနိုင်တာ’
မိလှိုင်က ပြုံး၏။ အမေက ပြောသည်။

‘ကဲ... ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ သမီး အမေက မကျွေးနိုင်ဘူးတဲ့’
မိလှိုင်၏ နီထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဇော်လတ် လှမ်းကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်း
အလှုပ်ကို ခဏစောင့်နေရ၏။

‘သမီးစားတဲ့အထဲက တစ်ဝက်ခွဲကျွေးမယ်’
မိခင်နှစ်ဦး၏ သံပြိုင်နီးပါး ရယ်သံက ခပ်လွင်လွင် ထွက်လာ၏။

‘ဇော်လတ်... အိမ်ပေါ်တက်လေ’
‘ဟင့်အင်း...၊ ငါ ဒီက စောင့်နေမယ်’
တံခါးဝအထိ ပြေးဆင်းလာရင်း သူ့ကို ပြော၏။
‘နှင်းတွေ အရမ်းကျနေတယ်၊ မချမ်းဘူးလား’
ဇော်လတ်က လွယ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်တွင် ပြင်ချိတ်ရင်း ခေါင်းခါပြ၏။
‘နှင်းတွေကျနေတာ ငါ ကြည့်ချင်လို့’
‘အိမ်ပေါ်က ကြည့်လည်းရတာပဲ’
‘ဟင့်အင်း...၊ ဒီကကြည့်ရတာ ပိုကောင်းတယ်ဟ၊ ငါ ဒီက စောင့်နေမယ်၊

နင်... ထမင်းမြန်မြန်စား’
မိလှိုင်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ယို့ကာ...
‘ထမင်းစားပြီးပြီဟ’
‘ဒါဖြင့် သွားမယ်လေ၊ ကျောင်းက တက်ခါနီးနေပြီ’
‘အစောကြီး ရှိသေးတယ်’
‘မစောပါဘူး သွားရအောင်၊ ဘာလဲ... နင်... အီးမပါရသေးလို့လား’
မိလှိုင်က ပြုံးသည်။ ထို့နောက်...
‘သနပ်ခါး မလူးရသေးလို့’
‘ဒါဖြင့် မြန်မြန်သွားလူးဟာ’

မိလှိုင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ပါးကွက်နှစ်ဝိုင်းကို တွေ့ရ၏။ ကြည့်ပြီးမှ သူ ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ မိလှိုင်က ရော့၍ ရယ်၏။

မနက်ဖြန်မှစ၍ နွေရက်ရှည် ကျောင်းပိတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆရာမက ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သင်္ကြန်ကျပြီးလျှင် အောင်စာရင်း ထွက်မည်ဟု ပြော၏။ နွေရာသီတွင် အစားအသောက် အရမ်းမစားရန်၊ နေပူထဲတွင် လျှောက်မလည်ရန်၊ မိဘကို ကူညီရန်၊ စာတွေ ပြန်ကြည့်ရန်၊ အလီတွေ မမေ့အောင် ကျက်ထားရန် မှာသည်။ ဆရာမ၏ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ပျော်လာ၏။ ပျော်ရွှင်ဖွယ် နွေရက်များကို တွေ့ရပြီဟု ကြည်နူးလာသည်။ ကြည်နူးရသော ခံစားမှုသည် သူ့တွင်သာမက အားလုံးတွင်လည်း ဖြစ်ပေါ် နေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။ အားလုံးနည်းတူ မိလှိုင်သည်လည်း ပျော်နေမည် ထင်၏။ မကြာမီကျောင်းလွှတ်တော့မည်။ ထိုမကြာမီ အချိန်သည် ကြာရှည်လွန်းသည်ဟု အောက်မေ့၏။ ဆရာမ၏ စကားတွေကို မကြားတစ်ခွန်းကြားတစ်ခွန်းနှင့် စိတ်ကူးတွေ ပေါ့ပါးစွာ ပြေးနေသည်။ ဓာတ်ခဲ လေယာဉ်ပျံ၊ သံပတ်စက်လူ၊ ပြိုင်ကားတို့သည် မှန်ဗီရိုထဲမှ သူ့လက်တွင်းသို့ အမြဲ ဆင်းလာပေတော့မည်။ မိလှိုင် ပြုလုပ်တတ်သော သဲမုန့်၊ သဲထမင်း၊ သဲဟင်း၊ သစ်ရွက်စုံ စားသောက်စရာတို့သည် မျက်လုံးထဲတွင် မှတ်မိသရွေ့ ပေါ်လာ၏။ လွင့်ပျံနေသော အတွေးတို့သည် မတ်တတ်ရပ်သံများ၊ ခုံရွှေ့သံများကြောင့် ပျောက်ပျက်သွား၏။ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ မရှေးမနှောင်းရပ်သွား၏။ ဒုတိယခေါင်းလောင်းသံကြားရ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်တွင်ကပ်ကာ ဆန့်ဆန့် ချထားလိုက်၏။ ကမ္ဘာမကျေသီချင်းဆို၍ အလေးပြုရန် အသင့်ပြင်ထားရသည်။ ဒုတိယ ခေါင်းလောင်းသံမြည်ပြီး ခဏအကြာတွင် တတိယခေါင်းလောင်းသံမြည်သည်နှင့် ကမ္ဘာမကျေကို ဆိုကြသည်။ သည်နေ့ဆိုသံမှာ ခါတိုင်းနေ့ထက် ပို၍ ညီသည်။ ကျယ်သည်ဟု ထင်၏။ သူပင်လျှင် အားပါးတရ အော်၍ ဆိုသည်။ သီချင်းအသံချအပြီးတွင် ဦးညွှတ်လိုက်ကြ၏။ ခေတ္တအကြာတွင် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရ၏။ ဦးခေါင်း မော့နိုင်ပြီ။ ပစ္စည်းတွေ၊ လွယ်အိတ်တွေ ယူနိုင်ပြီ ဟူသော အထိမ်းအမှတ်။ လွယ်အိတ် လွယ်ပြီးသောအခါ လက်ပိုက်လိုက်ကြသည်။ ဆရာမကို သူလှမ်းကြည့်သည်။ ရှေ့တန်းကို အရင်ထွက်ခိုင်းရင် ကောင်းမှာ

ပဲဟု တောင့်တသည်။ မိလှိုင်တို့ အတန်းက အလျင်လွှတ်ပြီးပြီဟု ထင်သည်။ ဆရာမက နောက်တန်းက အရင်ထွက်ဟု အတန်းလွှတ်ချင် လွှတ်တတ်သည်။ ထိုသို့ လွှတ်လျှင် အခန်းထဲမှ နောက်အကျဆုံး ထွက်နေရပေမည်။ ဆရာမကို ကြည့်နေစဉ် သူ့ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လျက်ရှိသည်။ အလိုလိုနေရင်း ပျော်နေသည်။ ရှေ့က ကျောင်းသားတွေ အရင်ထွက်ဟူသောအသံ ကြားရ၏။ သူ့ရင်တွေ ထိတ်ထိတ်ခုန် နေသည်။ သူသိနေ၏။ ပြေးထွက်သွားချင်သည်။ လက်ပိုက်ကာ ဖြည်းဖြည်းလျှောက် ရ၏။ ဆရာမ၏ ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ခေါင်းငုံ့ပြီး အရိုအသေပေးရ၏။ ဆရာမ ကို လွန်သွားမှ ခေါင်းကို ပြန်မတ်ကာ တံခါးဝ ရောက်သည်အထိ လက်ပိုက်ထားရ သည်။

အပြင်သို့ ရောက်သည်တွင် မိလှိုင်ရှိမည်ထင်သော နေရာတွေကို ကြည့်၏။ သောက်ရေအိုးစင် အဆောက်အအုံ။ မိလှိုင် မရှိ။ စာကြည့်တိုက် အခန်းဝရှေ့။ မိလှိုင် ကို မတွေ့ရ။ ခုံတန်းလျားရှည်တွေပေါ်။ မိလှိုင်ကို မမြင်ရ။ ကြည့်ရင်း ရှာရင်း ဆက် လျှောက်လာ၏။ ပြန်နှင့်ပြီဟု သူတွေ့သည်။ စောင့်နေမည်ဟုလည်း တွေးပြန်သည်။ ထိုစဉ် ခေါ်သံလိုလို ကြား၏။ စကားသံတွေ အော်ခေါ်သံတွေနှင့် ရောနေ၍ မကွဲပြား။ နားစွင့်ခိုက် တစ်ခါကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်သည်။ ခေါ်သံလာရာကို မျက်နှာ မမူမိ။ ငါ ဒီမှာ ဒီမှာ ဟူသော မိလှိုင်အသံက နီးလာ၏။ ညာဘက်သို့ မျက်နှာအလှည့်တွင် မိလှိုင်ကို တွေ့လေသည်။

‘နင်... ပြန်သွားပြီ မှတ်လို့’

ပခုံးပေါ်တွင် ကျနေသော ဆံပင်တွေ လှုပ်ခါသွား၏။ ခေါင်းခါပြရင်း...

‘စောင့်မယ်လို့ ငါပြောသားပဲ’

သူ ပြန်မပြော။ ကျောင်းသားတွေ ထွက်နေကြသော ဝင်းတံခါးဝသို့ လျှောက် သွား၏။ မိလှိုင်က သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။ ဝင်းတံခါးကို လွန်သောအခါ မြေနှိလမ်းပေါ်သို့ ရောက်၏။ လမ်းကူးနေချိန်တွင် သူ မေးသည်။

‘နင်တို့ အောင်စာရင်းတွေ ဘယ်တော့ထွက်မယ်လို့ နင်တို့ဆရာက ပြောသလဲ ဟင်... မိလှိုင်’

မိလှိုင် ချက်ချင်း မဖြေ။ လွယ်အိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ နှိုက်နေ၏။ ဆီးပြား ထုပ် တစ်ထုပ် ပါလာ၏။ သူ့ကို အင့်ဟု ပြောကာ လှမ်းပေးသည်။ ထို့နောက်မှ...

‘သင်ကြိုက်ပြီးရင်လို့ ပြောတယ်၊ နင်တို့ကိုရော’

‘အဲလိုပဲ ပြောတယ်၊ နင်တို့ မန္တလေးသွားမှာ အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးမှ သွားမှာ မဟုတ်လား’

‘အင်း’

ကျောင်းရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် ကျောင်းသားတွေဖြင့် ပြည့်နေ၏။ လိုက်တမ်း ပြေးတမ်း ကစားသူတွေ၊ အော်ခေါ်သံတွေ၊ ငြင်းခုံသံတွေ၊ စကားပြောသံတွေ။ သူက ခပ်ငေးငေး ကြည့်ကာ လျှောက်လာ၏။ မိလှိုင်က ပြောသည်။

‘ဆီးပြား စားလေ’

‘နင်ရော’

‘ငါ့မှာ တစ်ထုပ်ရှိတယ်၊ အိမ်ကျမှ စားမယ်’

သူက ဆီးပြားထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ရင်း...

‘ငါလည်း အိမ်ကျမှ စားမယ်’

ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းသားတွေ တစ်စုတစ်စည်း မရှိကြတော့။ အုပ်စု ကွဲသွားသည်။ တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက် တစ်စု၊ ခြေဦးတည်ရာချင်း မတူတော့။

‘သုံးတန်းတက်တဲ့အခါကျတော့ နင် မန္တလေး ရောက်နေပြီနော်’

ညှိုးငယ်ကြည့်ဖြင့် သူ့ကို တွေ့၍ ကြည့်လျက်ရှိသည်။

* * *

(၅)

အရှေ့ကုန်းမြင့်နှင့် သစ်တောအုပ်တွင် မြူတွေ ဝေလျက်ရှိသည်။ မြက်ပင်တွေ သွေ့ခြောက်၍ နေ၏။ တောတန်းဘက်တွင် သစ်ရွက်တွေ အရောင်ပြောင်းနေပေပြီ။ အစိမ်းရင့်ရင့်တွေ ကျနေသည်။ စိမ်းဝါနုနု၊ နီကြင်ကြင်၊ ပင်စည်၏ အဆင်းနှင့် မကွဲပြားသော ရွက်ဟောင်းတွေကို မြင်ရ၏။ ရွက်သစ်တချို့ပင် ပီပီ စိမ်းလာ၏။

‘တောင်ကုန်းထိအောင်တော့ မသွားဘူးဟာ’

သူ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။

‘ငါ ညောင်းတယ်’

မိလှိုင်က စကားအဆုံးတွင် ထိုင်သည်။

‘ငါလည်း ညောင်းတယ်’

သူက မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ပက်လက် လှန်လိုက်၏။ မိလှိုင်က လှမ်းပြောသည်။

‘နှင့် အဝတ်အစားတွေ ညစ်ပတ်ကုန်လိမ့်မယ်’

ကောင်းကင်ကို ကြည့်ရင်း ဖြေ၏။

‘မြက်တွေမှာ ရွံ့မှ မရှိဘဲ’

‘သဲတွေတော့ ရှိပါတယ်ဟာ’

‘သဲက ခါလိုက်ရင် စင်ပါတယ်’

‘နှင့်အင်္ကျီက အဖြူချည်းဟာ၊ ငါ့လို အညိုဆိုရင် မထင်ဘူး’

‘ဝတ်ထားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ မနက်ဖြန် မဝတ်ရတော့ဘူး၊ အမေက ငါ့ကို ဆူမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

မိလှိုင်သည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပြန်ထောက်ကာ အဝေးသို့ ကြည့်နေသည်။ မိလှိုင်ထံမှ စကားစမြည် မဆက်တော့၍ သူ့မျက်လုံးသည် ကောင်းကင်နှင့် တူရူ။ အပြာရောင်ကောင်းကင်ထဲတွင် တိမ်တိုက်အချို့ကို မြင်ရ၏။ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ အမြင်တွင် နီး၍လာ၏။ ကောင်းကင်ပြာသည် နိမ့်ဆင်းလာသည် ထင်၏။ အမြင်တစ်ဝန်းလုံးမှာ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်အပြာ။ သစ်တစ်ပင် အမြင့်မျှသာ ကွာတော့သည် မှတ်၏။ ကြည့်နေစဉ် မြောက်အရပ်သို့ ပျံသန်းသွားသော ငှက်တစ်အုပ်ကို အမှတ်မဲ့မြင်ရ၏။ ငှက်တွေထံသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးပြာကောင်းကင်သည် သိသာစွာ ဝေးတက်သွားလေ၏။

‘မနက်ဖြန် စာမေးပွဲ အောင်စာရင်း သွားကြည့်ရင် ငါ့ကို ဝင်ခေါ်မှာလား ဟင်’

‘အေး’

‘ဘယ်တော့ လာခေါ်မလဲ’

‘မနက် အစောကြီးပေါ့’

‘နှင့်က မနက်မနက် အအိပ်ကြီးနေပြီး’

‘ဟာ... မိလှိုင်ကလည်း၊ မနက် ငါ အစောကြီး အိပ်ရာထပါတယ်ဟာ’

‘မနက်က ငါလာတော့ ခုနစ်နာရီခွဲ ရေဒီယိုတောင် လာနေပြီ၊ နင် အိပ်ရာက မထသေးလို့ ငါပြန်သွားရတာပဲ’

‘အမယ်... တစ်ရက်တည်းပါ၊ အောင်စာရင်း ကြည့်ဖို့ကျတော့ ငါ အစော

ကြီး နိုးမှာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း အုန်းမောင်းခေါက်ရင် ငါနိုးပြီ မှတ်’
‘ဟင်း... ငဖြီး’

သူ အသာထ၍ ထိုင်၏။ မိလှိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည်။ ပါးပါးဝါ
သော နေရောင်ခြည်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

‘ဘာပြောတယ်၊ ငဖြီး ဟုတ်လား၊ မနက်ကျ ကြည့်သေးတာပေါ့’
‘ကြည့်သေးတာပေါ့’

‘ကြည့်ပေါ့၊ အုန်းမောင်းခေါက်သံကြားရင် နင် အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်၊ ငါ ရောက်
နေတာ တွေ့ရမယ်’

မျက်ခုံးတွန့်ကာ ခေတ္တမျှ တွေ့၍နေသူ မိလှိုင်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးနေ၏။

‘နင် လာရဲလို့လား၊ မှောင်နေတဲ့ဟာကြီးများ’
သူ ခေါင်းခါ၏။

‘ဘာလို့ မလာရဲရမှာလဲ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ’
‘နင် သရဲ မကြောက်ဘူးလား’

သူ ထပ်မံ ခေါင်းခါသည်။
‘သရဲဆိုတာ ပုတ်သင်ညိုကို ခေါ်တာ’
မိလှိုင် ရယ်သည်။

‘ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ သရဲဆိုတာ သရဲပဲ၊ အရပ်ကြီးက ထန်းပင်လောက်
ရှိတယ်၊ ကိုယ်မှာ အမွေးတွေနဲ့၊ လျှာကြီးက တစ်လံလောက်ရှိတယ်၊ လူကို ခြောက်
ပြီး ကုပ်ချိုးစားပစ်တတ်တယ်တဲ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့် ဘယ်သူပြောလဲ’
‘ငါတို့အတန်းထဲက မစု ပြောတာ’

‘အလကား ပြောတာ၊ သူ ပုံပြင်တွေ ဖတ်ပြီး ပြောတာပါဟာ’
‘မဟုတ်ဘူး၊ သုံးတန်းက သူ့အစ်ကိုသန်းနိုင်ဆိုရင် မျက်စိနဲ့ မြင်တာတဲ့၊ တို့

ကျောင်းက အိမ်သာမှာတဲ့’
သူက မျက်လုံးကို ပို၍ ဝိုင်းကာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

‘ကျောင်းအိမ်သာမှာ ဘာမြင်တာလဲ၊ အိအီးတွေလား’
‘နင်ကလည်း၊ ကုလားမခြေလိမ်သရဲတဲ့၊ တစ်တောင်လောက်ပဲရှိတယ်တဲ့။ သူ့

ခြေထောက်ကြားထဲ ဝင်ပြီး ပတ်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါ လဲလိုက်ရင် အူနုတ်စားရောတဲ့။

ဘာအောက်မေ့လဲ’

‘ငါတို့အတန်းထဲက အောင်ဖေကလည်း အဲသလိုပြောတာပဲ၊ ခင်မောင်ကလည်း အဲသလိုပြောတာပဲ၊ သုံးတန်းက မသိန်းကလည်း အဲသလို ပြောတာပဲ၊ သုံးတန်းက ဘညွန့်ကလည်း အဲသလိုပဲပြောတာ၊ ငါလည်း ပြောဖူးတယ်’

‘ဒါဖြင့် အဟုတ်ပေါ့နော်’

‘အလကားပြောတာ၊ ငါပြောတာ နင်မှ မယုံတာ၊ သရဲဆိုတာ ပုတ်သင်ညိုကို ခေါ်တာ၊ ညကျရင် ပုတ်သင်ညို နင်ရှာကြည့်၊ မတွေ့ရဘူး၊ ပျောက်နေတယ်၊ နေ့ကျမှ တွေ့ရတာ၊ လူကြီးတွေက ပုတ်သင်ညိုတွေကို ငါတို့ လေးခွနဲ့ မပစ်အောင်ပေါ့ဟာ၊ ခြောက်ပြီး ပြောတာတဲ့’

‘နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ’

‘အဖေ ပြောပြတာ၊ သရဲတို့ သဘက်တို့ကို ပုံပြင်တွေ၊ ကာတွန်းတွေ၊ ဝတ္ထုတွေက အလကား သက်သက်ရေးတာတဲ့၊ တကယ်မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ မိလှိုင်ရ’

‘သရဲဆိုတာ တကယ် မရှိဘူးပေါ့’

‘အင်း’

‘ဒါဖြင့် ဘီလူးရော’

‘ဒီလိုပဲ’

‘နဂါးရော’

‘အဲသလိုပဲ’

‘ဂဠုန်’

‘ပုံတွေမှာပဲ ရှိတဲ့ဟာပေါ့’

‘ရေသူမကရော’

‘အဲသလိုပဲပေါ့ဟ’

‘သိကြားမင်း’

‘တကယ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘုရားရော’

‘ရှိတာပေါ့ဟ၊ ကုလားပြည်မှာ တကယ်ရှိခဲ့တာ၊ အဖေစာအုပ်တွေမှာ ဓာတ်ပုံ

တွေ ငါ တွေ့ဖူးတယ်၊ နင့် ငါပြဦးမယ်၊ တကယ်ရှိလို့ ညအိပ်ခါနီးတိုင်း ငါ ရှိခိုးတာ ပေါ့’

‘ဘုရားက အခု ဘယ်မှာလဲ’

‘နိဗ္ဗာန်ရောက်သွားပြီတဲ့’

‘နိဗ္ဗာန်က ဘယ်နားမှာလဲ’

သူ ခေါင်းမော့၍ ကောင်းကင်သို့ ကြည့်၏။

‘ဟိုး... မိုးပေါ်မှာ’

‘နတ်ပြည်နားမှာလား’

‘ဘုရားက နတ်ထက် တန်ခိုးကြီးတယ် ဟ၊ နတ်ပြည်ရဲ့အပေါ်မှာပေါ့’

‘ငါတို့ အမေက ပြောတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးရင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရမယ်၊ မုန့်တွေ အများကြီး စားရမယ်၊ နေမကောင်းလည်း မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဘီလူးတွေကလည်း ဘုရားရှိခိုးတဲ့လူကို ကြောက်တယ်တဲ့၊ စာမေးပွဲလည်း အောင်တယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား’
အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် နေရောင်ခြည်က မထင်တော့သည်သို့သာ ရှိလေ၏။

‘အစစ်ပေါ့ မိလှိုင်ရ’

‘ပြီးတော့ လိုချင်တဲ့ဆုကို တောင်းရင် ရတယ်တဲ့’

‘ရတာပေါ့၊ ငါ အခု စာမေးပွဲအောင်မှာကို ကြည့်ပါလား’

‘ငါ့အတွက်ရော နင် ကူပြီး မတောင်းဘူးလား’

‘တောင်းပေးတာပေါ့ဟ၊ နင်လည်း အောင်မှာပဲဟာ’

‘အမယ်၊ ငါပြောမှ နင်လိုက်ပြောတာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ဆုတောင်းပြီး မရတာကျတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘ဘာလဲဟင်’

‘နင်တို့ မန္တလေးကို မပြောင်းပါစေနဲ့ ဘုရားလို့ ငါ ညတိုင်း ဆုတောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ပစ္စည်းတွေတောင် သိမ်းနေပြီလေ’

မိလှိုင်က ရုတ်တရက် မဖြေ။ စဉ်းစားနေဟန်နှင့် ရှိလေ၏။

‘နင် ဆုတောင်းတာ နောက်ကျလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ငါတို့အမေက ငါ တစ်တန်းကတည်းက မန္တလေးကို ပြောင်းပါရစေဆိုပြီး

နေ့တိုင်း ဆုတောင်းခဲ့တာ ဇော်လတ်ရ၊ အဖေက အခုမှ မန္တလေးမှာ ရုံးထိုင်ရမှာ၊ ဒါနဲ့ တို့ပြောင်းရတာ၊ နင် ဆုတောင်းတာ အမေထက် နောက်ကျလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

သူ ပြန်မဖြေဖြစ်။ တွေးကြည့်လျက် သဘောမပေါက်။
‘လူကြီးမို့လို့ ဘုရားက ဆုပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့’
‘မဟုတ်ဘူးဟ၊ အရင်ဆုတောင်းတဲ့လူကို အရင် ဆုပေးတာပါဟ’
စိတ်ကူးတစ်ခုရ၍ မိလှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။
‘ဒါဖြင့် ငါ အခုကတည်းက ဆုတောင်းထားဦးမယ်’
‘ဘာကိုလဲဟင်’
‘လေးတန်းတက်တဲ့နှစ်ကျရင် နင်တို့ ဒီကို ပြန်ရောက်ပါစေလို့၊ မကောင်း

ဘူးလား’

မိလှိုင် ခေါင်းညိတ်၏။
‘အေး... အဲဒါ ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း ဒီညကစပြီး အဲသလို ဆုတောင်းမယ်’
သူ ပြုံးသည်။ မိလှိုင်သည် သူ ဆက်၍ ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်နေ၏။
သို့သော် သူ တစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့။ နီဝါဝါ အနောက်ဘက်တိမ်တွေကို ငေးကြည့်လျက်ရှိလေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောမိကြ။

‘မန္တလေးကို မလိုက်ဘဲ ငါတို့အိမ်မှာ နေခဲ့ပါလား’
ဝမ်းနည်းပြီးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။
‘နေခဲ့ချင်တာပေါ့။ အမေတို့က ဘယ်ထားမလဲ’
‘တကယ်လို့ ထားရင်ရော’
‘အဖေက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဘယ်ထားမလဲ ဇော်လတ်ရယ်’
‘ငါ သိပါတယ်၊ ထားရင်လို့ ပြောတာပါ’
‘ထားရင်တော့ နေမှာပေါ့၊ ငါ အကြံရတယ်’
‘ဘာလဲ’
‘နင် မန္တလေးကို လိုက်ခဲ့ပါလား’
သူ မဖြေနိုင်။ တွေးကြည့်ပြီးမှ...
‘အမေတို့က ထည့်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟ၊ မဟုတ်ဘူးလား’
‘နင်တို့ အမေ အဖေက လိုက်သွားဆိုရင် နင် တကယ်လိုက်မလား’

‘လိုက်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အမေက လွတ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘လွတ်ရင်လို့ ငါ ပြောတာပါ’

‘လွတ်ရင် ငါ တကယ်လိုက်ပြမယ်၊ ဘာလဲ... ငါပြောတာ နင် မယုံဘူးလား’
မိလှိုင်၏ ရယ်သံသည် မြက်လွင်ပြင်ပေါ်တွင် ခရီးဆန့်သွားလေသည်။

*

နှုတ်ဆက် ထမင်းစားပွဲ အပြီးတွင် လူကြီးတွေက စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ မိလှိုင်၏အဖေ ဦးလွန်းခင်က ခရီးသွားအတွေ့အကြုံတွေ ပြောသည်။ ရယ်မောစရာ တွေ၊ ဓလေ့စရိုက်ဆန်းတွေ ကြားရသည်။ သူ့ဖခင် ဦးဆိုင်က တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ ဝင်၍ ပြော၏။ လူကြီးတွေ၏ စကားတွေက အလုပ်ခွင်အကြောင်း၊ ရုံးအကြောင်းသို့ တစ်စတစ်စ ရွှေ့သွား၏။ ထိုအခါ နားငြီးငွေ့လာသည်။ သွားကစားရအောင်ဟု မိလှိုင်က ခေါ်သည်။ သူ ဆင်းလိုက်သွား၏။

‘မာလကာသီး စားမလားဟင်... မိလှိုင်’

လှေကားအဆင်းတွင် သူ မေးသည်။

‘ပွတာ ရှိလို့လား’

‘ရှိမှာပေါ့’

အိမ်ခြေရင်းသို့ သူ ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွား၏။ မိလှိုင်က ဖြည်းဖြည်းပြေးလိုက် ၏။ အပင်အောက်သို့ ရောက်တော့မှ ရပ်လိုက်သည်။ စိမ်းဖန့်ဖန့် ရွက်နုတွေ ဝေလျက် ရှိ၏။ ဝတ်ဆံဝါ၊ ပွင့်ဖတ်ဖြူတွေနှင့် အပွင့်တွေ ဝေနေ၏။ သီးကင်း လေးငါးဆယ် လုံးကို မြင်ရ၏။ သံပရာသီးအရွယ် သုံးလေးလုံးကို အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းအနီးတွင် လှမ်းတွေ့သည်။

‘ပွတဲ့အလုံးက မရှိဘူးဟ’

မိလှိုင်၏ စကားကြောင့် အခက်အရွက်တွေကြားသို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာ၏။

‘ရွက်ပုန်းသီးတော့ ရှိမယ်’

သူ့နည်းတူ မိလှိုင်၏မျက်လုံးက လှုပ်ရှားနေသည်။

‘ဒီမှာ... လာကြည့်စမ်း... မိလှိုင်’

သူခေါ်ရာသို့ မိလှိုင် လာ၏။ လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်ကာ သူ လက်ညှိုး

ညွှန်ရာသို့ ကြည့်၏။ တွေ့ဟန် မတူ။

‘မတွေ့ဘူးလား၊ ဒီနားက လာကြည့်’
မိလှိုင်က သူ့ပခုံးနှင့် ထိသည်။ မော့ကြည့်သည်။
‘တွေ့လား...’

သူ့အမေးကို မဖြေသေး။ ကြိုးစား၍ ကြည့်သော်လည်း မတွေ့။
‘ငါ မတွေ့ဘူးဟ’

သူ ကြည့်ရာသို့ မိလှိုင် လိုက်ကြည့်သည်။ မိလှိုင်၏ ပခုံးကို သူဖက်ကာ
အသာဆွဲ၏။ သူ့လက်ဝဲနဖူးစွန်းနှင့် မိလှိုင်၏ လက်ယာ နဖူးစွန်းတို့ ထိနေသည်။
သူ့လက်ညှိုးအတိုင်း မိလှိုင် ကြည့်သည်။

‘အပွင့်နှစ်ပွင့် ထွက်နေတဲ့ ကိုင်းကို တွေ့လား’
‘အေး...’

‘အဲဒီကိုင်းအပေါ်ကို တစ်ထွာလောက် ကြည့်’
‘အင်း...’

‘လိပ်နေတဲ့အရွက်ကို တွေ့လား’
‘တွေ့တယ်’

‘အဲဒီအရွက် တည့်တည့်ကြည့်’
‘အေး... အေး...၊ ဖယ်၊ ငါမြင်ရပြီ၊ နင့်နေရာက ငါကြည့်မယ်’

မိလှိုင်၏ နားရွက်နှင့် ဆံပင်တွေကြားသို့ ရောက်နေသော သူ့လက်ကို ရုပ်လိုက်
သည်။ မိလှိုင်က ပို၍ မော့သည်။ ဆံပင်တွေ သူ့မျက်လုံးနှင့် လာ၍ထိ၏။ သူ့နှာဝ
တွင် ရစ်ဝဲသွား၏။ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အပင်ထက်သို့
ငေးမော့ကာ ကြည့်နေသူ မိလှိုင်ကို သူကြည့်လိုက်သည်။ နုနုညက်ညက် နီရောင်
သန်းသော ပါးပြင်သည် ပြည့်တင်းတင်း ဆေးရေးသကဲ့သို့ ပါးပါးတန်းနေသော
မျက်ခုံး၊ ဝိုင်းစက် နက်နက်လဲ့လဲ့ဖြစ်နေသော မျက်လုံးကို ကြည့်သည်။ နှာတံပေါ်ရှိ
သနပ်ခါးက နှာသီးဖျားတွင် ချွေးစကြောင့် ပျက်နေ၏။

‘အစိမ်းကြီးရှိသေးတယ်၊ မပွသေးပါဘူး၊ ပြတင်းပေါက်နားက အလုံးလောက်
တောင် မကြီးသေးပါဘူး၊ နင် သေသေချာချာ ကြည့်လေ’

လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော နှုတ်ခမ်းကို သူ ကြည့်၏။ နီထွေးစိုပြည်သော နှုတ်ခမ်း
အလှုပ်ရပ်တော့မှ...

‘နောက် ဘယ်နှုတ်ခမ်းရင် နင်တို့ပြောင်းမလဲ’

‘သုံးရက်’

မိလှိုင်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်၏။ သူ လက်ချိုးကာ ရေသည်။

‘မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ၊ ဖိန်းနွဲ့ခါ၊ ဖိန်းနွဲ့ခါပေါ့’

‘ဘာနဲ့သွားမလဲ၊ ကားနဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း... ရထားနဲ့’

‘အကြာကြီး စီးရမှာပဲနော်’

‘အင်း... အဖေပြောတော့ ဒီနေ့မနက်စီးရင် မနက်ဖြန်မနက် ရောက်တယ်တဲ့’

‘အဲလိုဆို နင်တို့ ခဏခဏ လာလို့ရတာပေါ့’

‘အမေက ပြောတယ်၊ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရင် တစ်ခါလာမယ်၊ နွေ
ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ခါလာမယ်တဲ့’

‘နွေ ကျောင်းပိတ်ရင် အကြာကြီးနေလို့ရတာပေါ့’

အိမ်ရှေ့သို့ ခြေဦးတည်လိုက်ကြသည်။

‘နင့်ကို ငါ လက်ဆောင်ပေးစရာ ရှိတယ်’

မိလှိုင်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း မေး၏။

‘ဘာလဲဟင်...’

‘အရုပ်၊ ရွှေရောင်လည်ဆံမွေးနဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်ကလေးလေ’

မိလှိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘နင့်ကိုလည်း ငါလက်ဆောင်ပေးမယ်၊ ယူမယ်မဟုတ်လားဟင်’

‘ဘာပေးမှာမို့လဲ’

‘ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးအရုပ်လေ’

‘ဆံပင်အဖြူနဲ့ အရုပ်လေးလား’

‘ဆံပင်အဖြူ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငွေဆံပင်ပါ’

‘အေး... အေး... ဟုတ်တယ်’

‘ယူမယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း... နင် ဘာလို့ မေးတာလဲ’

‘အရုပ်က မိန်းကလေးကစားတဲ့ အရုပ်မို့လို့’

‘ငါ ကစားမပစ်ပါဘူး၊ သိမ်းထားမယ်’

‘နင့် ခြင်္သေ့ရုပ်ကိုလည်း ငါ သိမ်းထားမှာပေါ့’

သူ့ပခုံးကို မိလှိုင် ဖက်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေး၏။ ပြေး၍လိုက်ရင်း မေးလေသည်။

‘နင့်ဆံပင်က ဘာလူးထားလဲ၊ အရမ်းမွှေးတာပဲ’

‘အုန်းဆီပါ’

‘အုန်းဆီထက် မွှေးပါတယ်’

‘အမေက အုန်းဆီပုလင်းထဲမှာ ဒေါနပန်းတွေ စိမ်ထားလို့ မွှေးတာ’

နွယ်ချုံတွေဘက်သို့ ပြေးရင်း သူ ပြုံးလိုက်သည်။

အမေ့လက်ကို ဆွဲ၍ လျှောက်လိုက်လာရသည်။ ခြေတွေလှမ်းရတာ မကောင်းဟု သိသည်။ မနက်ဖြန်မနက် လင်းသည့်အခါ မိလှိုင်တို့ သည်မှာ မရှိကြတော့ဟု နားလည်နေသည်။ မိလှိုင်တို့ကို အမေက ဘူတာသို့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မည် မထင်ကြောင်း ပြောသည့်အချိန်၌ လိုက်ပို့လိုက်စေချင်သည်။ မိလှိုင်တို့အိမ်တွင် ယခုထက် ညဉ့်နက်အောင် နေစေချင်သေးသည်။ ကိုးနာရီခွဲသောအခါ မနက်အတွက် ပြင်ဆင်ကြဦးဟု အမေက ပြော၏။ လမ်းတွင် စားသွားရန် စားစရာသောက်စရာ တကူးတက ချက်ပြုတ်ပြီး လာပေးသဖြင့် မိလှိုင်၏ အဖေနှင့် အမေက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြ၏။ ပြန်ရန် ထသောအခါ လေးပင်နေသည်။ သူ မိလှိုင်ကို ကြည့်၏။ ငါ ပြန်တော့မယ် ဟုသာ ပြောနိုင်သည်။ မိလှိုင်သည်လည်း သူ့နည်းတူ မျက်နှာမကောင်း။ အေးဟု တစ်ခွန်းသာ ပြော၏။

မိလှိုင်၏ ထိုအကြည့်နှင့် ထိုမျက်နှာသည် သူ့ရှေ့တွင် ကပ်လျက်သား ပါလာလေ၏။

စာကလေးတွေ ကျစ်ကျစ်မြည်သံက နားထဲသို့ ဝင်လာ၏။ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိပ်ရာမှ ထမည်အပြုတွင် မိလှိုင်ကို သတိရသည်။ အရှိန်နှင့် ပြေးနေသော ရထားကြီးကို မြင်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် လက်ထောက်၍ အပြင်သို့ ငေးနေသူ မိလှိုင်ကို မြင်ကြည့်သည်။ လေတိုက်သောကြောင့် လွင့်လျက်ရှိသော မိလှိုင်ဆံပင်တွေကို မြင်ယောင်ယောင်ရှိ၏။ ရထားဘေးမှ အမိ ပြေး၍ လိုက်ရသကဲ့သို့

စိတ်မောလာ၏။

တစ်စုံတစ်ရာ ဟာ၍နေဘိသို့ ရှိလေသည်။

* * *

(၆)

မုန့်စားဆင်း ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရပြီးနောက် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား တို့၏ စကားသံတွေ၊ ရယ်မော မေးမြန်းသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မုန့်တန်းဘက်က အသံတွေကို ပို၍ ကြားရ၏။ အခန်းအပြင်သို့ သူ ထွက်သောအခါ ရွယ်တူ ကျောင်းသူ နှစ်ယောက်က သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။

‘ရီရီလှိုင် ကျောင်းမတက်ဘူးလား ဟင်’

သူ အံ့အားသင့်သွား၏။ သူတို့နှစ်ယောက် သိကြဟန် မတူသေးပေ။

‘သူ ပြောင်းသွားပြီ၊ နင်တို့ မသိဘူးလား’

ပြိုင်တူလိုလို ခေါင်းခါပြကြသည်။ သူက ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

‘သူ သင်္ကြန်ကျပြီးတော့ ပြောင်းသွားတာ၊ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းနေမယ်’

‘ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲ ဟင်’

အရပ်ရှည်ရှည် ကျောင်းသူက မေး၏။

‘မန္တလေးကို’

အရပ်ပုပု ကျောင်းသူက မေးသည်။

‘သူ့လိပ်စာ နင် သိလား’

သူ ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ငါ မေးပေးမယ်’

‘ဘယ်သူသိလဲ’

‘ငါ့အမေတို့ သိတယ်၊ လိပ်စာ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ နင်တို့ သွားလည်မလို့လား’

နှစ်ယောက်စလုံးက ခေါင်းခါသည်။

‘စာရေးမှာပေါ့’

ခေတ္တမျှ တွေ့၍ နေ၏။ ထို့နောက်...

‘နင်တို့ မနက်ဖြန် လာလေ၊ ငါ ကူးလာခဲ့မယ်’

*

‘ဟိုရောက်တော့ သူတို့ အမျိုးတွေဆီမှာ ခဏနေရဦးမယ်၊ ပြီးမှ အစိုးရပေးတဲ့ အိမ်မှာ သွားနေရမှာ သားရဲ့၊ လိပ်စာ ဘယ်ရဦးမလဲ’

တစ်စုံတစ်ခုကို သူ သတိရ၏။

‘မိလှိုင် ကျောင်းထွက်လက်မှတ် အမေ ပို့လိုက်တဲ့ လိပ်စာကရော’

အမေက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြကာ...

‘အဲဒါက လှိုင်ဖေဖေရုံးလိပ်စာ၊ စစ်ကိုင်းက တစ်ဆင့်ထည့်ရတာ မန္တလေး လိပ်စာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘အဲဒီလိပ်စာပဲ ကူးပေးလိုက်လို့ မရဘူးလား’

‘ခုလောက်ဆို သူ့ဖေဖေ မန္တလေးရုံးကို ရောက်နေလောက်ပြီပဲ သားရဲ့၊ သူတို့ အမေဆီ စာရေးဦးမှာပါ၊ အဲဒီတော့မှ ယူလို့ သားသူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြလိုက်ပေါ့ ကွယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား’

သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရသည်။ ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသမျှတို့သည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်လေ၏။ မိလှိုင်၏ လိပ်စာကို လာတောင်းသူတို့ကို လိပ်စာပေးပြီး ထို လိပ်စာအတိုင်း သူလည်း စာရေးမည်ဟု တွေးထားခဲ့သည်။ လိပ်စာ မသိရသောအခါ ကျောင်းသူနှစ်ယောက်အတွက် ပြောရမည့်စကားမှာ မခက်ခဲ။ အမေပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ရုံသာ ရှိလေသည်။ ထိုလိပ်စာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သိလိုကာမှ မသိ ရသဖြင့် စိတ်ကူးပျက်ရချေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိ၏။ မိလှိုင်ရှိနေစဉ်က သူတို့ တည်းရမည့် အိမ်လိပ်စာကို မန္တလေးရောက်ရောက်ချင်း စာရေးထည့်ဟု ပြောမိ ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ ယာယီလိပ်စာ ရလျှင်လည်း စာရေး၍ ဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က သိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။

ထို့ပြင် သူ့ထံသို့ စာရေးရန်၊ သူကလည်း ရေးမည့်အကြောင်း စကားဟပင် မဟာမိခဲ။ ဘာကြောင့်များ အမေကြီး မေမိခဲလေသနည်းဟု ယခုမှ အပြစ်တင်သည်။ စိတ်သက်သာရာ တစ်ခုတော့ ရ၏။ မန္တလေးမှ လာမည့်စာကို စောင့်ရပေမည်။

စာသင်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ဆရာမ၏ စားပွဲတွင် လက်ဆွဲခြင်းကို တွေ့ရသည်။ သူ့ထိုင်ခုံသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ အံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့ဘယ်ဘက် ဘေးတွင် ထိုင်နေကျ တေဇာအောင် မရှိ။ ကျောင်းသူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။

မြင်ဖူးနေကျ ဖြစ်သော်လည်း အမည်ကို စဉ်းစားမရ။ ထိုကျောင်းသူကို မြင်သောအခါ မိလှိုင်ကို ပြေး၍ သတိရ၏။ မိလှိုင်က နှုတ်ဆက်ပါလျက် ပြန်မနှုတ်ဆက်ဖူးသူဟု မှတ်မိနေသည်။ မျက်နှာ တည်တည်ကြီးထားသောကြောင့် သူ မခေါ်ချင်ဟု ပြောခဲ့ ဖူးသော မိန်းကလေး။ သူ့ဘေးတွင် အေးသွယ်သွယ်။ ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံးတွင် ခင်အေး။ အေးသွယ်သွယ်က စာကူးနေ၍ သူ ဝင်လာသည်ကို မမြင်။ ခင်အေးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ထိုင်ခုံတန်းဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ခင်အေးက လှမ်းပြောသည်။

‘တေဇာအောင်က ဟိုဘက် အနောက်အတန်းကို ရောက်သွားပြီကွ’

‘သူ့ဟာသူ ရွှေ့သွားတာလား’

‘ဆရာမက ရွှေ့လိုက်တာ၊ သူက တို့အတန်းကို စောစောက ပြောင်းလာတာ’ ကျောင်းသူက သူ့ကို ကြည့်သည်။ မြင်ခါစကကဲ့သို့ အကြည့်မတင်းတော့။ ပြုံးယောင်ယောင်မျက်နှာနှင့် ရှိနေ၏။ စကားပြောသံကြောင့် အေးသွယ်သွယ်က စာ ကူးနေသည်မှ ခဏရပ်ကာ...

‘သူက အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်တာ၊ သူ့နာမည်က ဇော်လတ်တဲ့၊ သူက တို့အတန်း ကို ခုပဲ ပြောင်းလာတာ၊ သူ့နာမည်က ဝေတဲ့’

စဉ်းစားမရသောအမည်က ထင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူတစ်ချက်ပြီးကာ ထိုင်ခုံ တွင် တင်ပါးလွဲထိုင်၏။ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းထားရာမှ ဖြုတ်သည်။ စားပွဲ အောက် အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်သည်။ ကိုယ်ကို တည့်တည့်ထားကာ ထိုင်သည်။ သူ ဝေ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဝေက သင်ပုန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးကို ခင်အေးထံ ရွှေ့မည်အပြုတွင်...

‘နေရာချင်းလဲရင် ကောင်းမှာပဲ’

သူ့ကို ပြောမှန်းသိသော်လည်း မသိယောင် ဆောင်နေလိုက်၏။ တေဇာအောင် ကို မတွေ့၍ ခင်အေးကို မေးကြည့်ရန် နှုတ်ခမ်းပြင်၏။ ထိုစဉ်...

‘ငါ နင့်နေရာမှာ ထိုင်ချင်တယ်၊ နေရာချင်း လဲပါလားဟင်’

ဝေ၏ အမေးကြောင့် ခင်အေးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံး ဝိုင်းနေ အောင် ပြုံးကာ တစ်ချက်မဲ့ပြ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်။ မျက်ခုံးပင့်ပြကာ ဘာလဲ ဟု မေးမည် ပြင်သည်။ ဝေက မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေ၍ ခက်၏။ ပြောင်းမပေး နဲ့ကွာဟူသော သဘောဖြင့် ခင်အေးက အမူအရာပြသည် ထင်၏။ ဝေခွဲမရ ရှိနေစဉ်

တွင်ပင်...

‘ဇော်လှ...၊ နင်... ဒီဘက် ပြောင်းပေးမလားဟင်’

အေးသွယ်သွယ်က စာအကူးရပ်ကာ ဝေကို ကြည့်၏။ အမည် အခေါ်မှား သောကြောင့် ပြုံးဟန် တူလေသည်။ ထိုအပြုံးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူ ပြောလိုက် သည်။

‘ငါ့နာမည်က ဇော်လှ မဟုတ်ဘူး၊ ဇော်လတ်၊ လတ် လရေး တသတ် လတ်’ ရှက်ပြုံးကြောင့် ဖြစ်မည်။ ဝေ၏ပါးမှာ နီမြန်းမြန်း ဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်း ပြုံးသည့်အပြုံးမှာ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုတွေ့လေ၏။ ညာဘက် ပါးပေါ်ရှိ ပါးချိုင့် ကလေး။ တစ်ခဏသာ ကြာ၏။ ပါးချိုင့်ကလေး ပျောက်သွားသည်။

‘အေးပါ၊ ဇော်လတ်ကို ဇော်လှလို့ ငါ ကြားမိလို့ပါ၊ ငါပြောတာ ဘယ်နှယ်လဲ’
‘ဘာကိုလဲ’

‘ဟင်... ငါ ခုန ပြောနေတာတွေ နင် မကြားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း... နင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လှမ်းပြီး စကားပြောနေတယ်လို့ အောက်မေ့လို့’

‘ငါ့အနားမှာ နင်တစ်ယောက်တည်းရှိနေတာ နင့်ကိုမပြောလို့ ဘယ်သူ ပြောရမှာလဲ’

သူ ခေါင်းခါသည်။

‘ငါ့အနားမှာ နင်ရော ခင်အေးရော အေးသွယ်သွယ်ရော ရှိနေတာပဲ၊ နင် သူတို့ကိုများ ပြောသလားလို့လည်း ငါထင်လို့’

ခင်အေးထံမှ ခွဲခနဲ ရယ်သံတစ်ချက် ကြားလေသည်။ အေးသွယ်သွယ်က မျက်နှာငုံ့လိုက်၏။ စာကူးရန် ခဲတံကောက်ယူ၏။ မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေ၏။

‘နင် တကယ် လျှာရှည်တယ်၊ ငါပြောတာကိုတော့ ပြန်မပြောဘူး’

‘ဘာကို ပြောတာလဲ’

‘နေရာချင်း လဲပါလားလို့ ငါပြောတာလေ’

‘ဘယ်နေရာနဲ့ ဘယ်နေရာလဲ၊ တေဇာအောင့်နေရာကို ငါက သွားပြီး တေဇာ အောင်က ငါ့နေရာကို ပြောင်းပေးဖို့လား၊ ဆရာမက နေရာပြောင်းတာ မကြိုက်ဘူး’

ဝေ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တင်းမာလာသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့နေရာကို နင်လာ၊ နင့်နေရာကို ငါပြောင်းမယ်’

သူ နှုတ်ခမ်းမဟာ။ သူ့အဖြေကို ဝေ စောင့်နေကြောင်း သူသိသည်။ ဖြေသင့်ချိန် လွန်လာသည်အထိ နှုတ်မလှုပ်။ တစ်ဖက် ပြတင်းသို့ ငေးကြည့်နေလိုက်၏။ ဝေက သူ့ကို စိုက်၍ ကြည့်နေမှန်း မျက်လုံးထောင့်မှ မြင်၏။ ကြာမြင့်လာသည်တွင် သည်းမခံနိုင်သော အသံဖြင့် ဝေ မေး၏။

‘ငါ့ကို ပြန်မပြောတော့ဘူးလား’

ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့်...

‘ပြန်ပြောမှာပေါ့၊ ပြန်ပြောဖို့ စဉ်းစားနေတာ’

‘ဘာ... စဉ်းစားနေတာ ဟုတ်လား’

‘အင်း...’

‘လွယ်လွယ်ကလေးကိုများ’

‘မလွယ်ဘူး၊ နေရာပြောင်းလို့ ဆရာမ ရိုက်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အဲသလိုဆို ငါ ဆရာမကို သွားပြောမယ်လေ၊ ပြောင်းဆိုရင် ပြောင်းမလား’

သူ အဖြေမပေး။ ဝေက ငဲ့၍ ကြည့်ကာ...

‘ငါက အစွန်ဆုံးမှာပဲ ထိုင်ချင်တာ’

ညည်းသံယောင်ယောင်နှင့် ပြောသည်။

‘ငါတို့ ဆရာမက စည်းကမ်း သိပ်ကြီးတယ်ဟာ၊ ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်း ပြောင်းတာ မကြိုက်ဘူး၊ ပြောင်းတဲ့လူဆို နှစ်ယောက်စလုံးကို ရိုက်တာ၊ နင်က လူသစ်၊ တို့အတန်းက ဆရာမအကြောင်းကို ဘယ်သိဦးမှာလဲ’

‘နင်... ကတ်တာပါ’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ရင် ငါ ဆရာမကို သွားပြောမယ်၊ နင့်ကို မရိုက်စေရဘူး၊ ပြောင်းဆိုမှ ပြောင်းမယ် ဆိုတော့လည်း နင်မဖြေဘူး’

သူ နှုတ်ခမ်းစုထား၏။ စိတ်အကျဉ်းအကျပ် ကြုံနေရ၏။

‘သွားပြောလည်း အလကားပဲ၊ မရဘူး မှတ်’

‘ရရင်ရော’

သူမဖြေ။ အေးသွယ်သွယ်နှင့် ခင်အေးတို့ နှစ်ယောက်၏ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံတွေ ကြားရလေသည်။ သူက ထိုနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဝေကမူ တစ်ငဲ့မျှ လှည့်မကြည့်။

‘မရပါဘူးဟာ’
 ‘ရလိုက်တာမှ ဟိုဘက် တစ်ဘူတာတောင် လွန်သွားဦးမယ်၊ နင် မဖယ်ပေးချင်
 လို့’
 ‘မဖယ်ပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် သွားပြောလို့လည်း နင့်ကို ကြေးများတယ်
 လို့ ထင်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ’
 ‘မထင်သေးဘူး၊ တစ်သက်လုံး မထင်သေးဘူး၊ ငါ့အဒေါ်ပဲဟာ’
 ‘ဘာပြောတယ်၊ ငါတို့ ဆရာမက နင့်အဒေါ် ဟုတ်လား’
 ဝေက ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြသည်။

* * *

(၇)

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း မိလှိုင်ကို သတိရနေသည်။ ပွဲတော်
ရက် အတွင်းက ပို၍ မျှော်သည်။ ပွဲတော်ရက်လွန်သောအခါမှ လာမည်ထင်သည်ဟု
တွေးရသည်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရန် သုံးရက်သာ လိုတော့သောနေ့တွင် အမေ့ကို မေးမိ
သည်။

‘မိလှိုင်တို့ မလာတော့ဘူး ထင်တယ်နော် အမေ’
 အမေ ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကျောင်းပဲ ပြန်ဖွင့်ခါနီးနေပြီ သားရဲ့၊ ဒီအချိန်မှတော့ ဘယ်လာနိုင်တော့မလဲ’

‘ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျွန်တော် စာရေးလိုက်မယ်’

‘ကျောင်း ပိတ်ထားတုန်း ရေးပေါ့’

‘စာတိုက်တွေလည်း ပိတ်ထားမှာပေါ့ အမေရဲ့’

အမေ ရယ်လေသည်။

‘ကျောင်းတွေသာ ပိတ်တာပါကွယ့်၊ ရုံးတွေ ဘယ်ပိတ်မလဲ၊ မပိတ်လို့ မင်း
 ဖေဖေ နေ့တိုင်း ရုံးသွားနေတာပေါ့’

စာရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညစာ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် စာရေးရန်
 ပြင်ဆင်၏။ ကုလားထိုင် ဆွဲထုတ်ကာ ထိုင်သည်။ သို့... မိလှိုင်ဟု ခေါင်းစီးတပ်မည်။
 စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင် စုံထောက်လိုက်၏။ သတိတရနဲ့ ငါ စာရေးလိုက်ပါသည်ဟု
 ဝါကျစမည်။ စာကြည့် မီးတိုင် ခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်သည်။ နင် သီတင်းကျွတ် ကျောင်း

ပိတ်ရင် လာမည်ဆိုသောကြောင့် ငါမျှော်တယ်ဟု ဆက်ရေးမည်။ ကျောင်းစာ
 မရေးရသေးသော ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ယူ၏။ နင် ဘာလို့
 မလာတာလဲ၊ ကျောင်းကြီးပိတ်ရင် ငါတို့ဆီ လာမှာလား၊ နင် ကျောင်းတက် ရတာ
 ပျော်သလား၊ လေးတန်းတက်ရင် ပြန်ပြောင်းလာမှာလားဟု ရေးရမည်။ ဗလာ စာအုပ်
 အလယ်ရွက် နှစ်ရွက်ကို ဆွဲဖြုတ်သည်။ ပေတံနှင့်ခဲတံကိုယူကာ ဘေးမျဉ်း
 ဆွဲချလိုက်သည်။ နင့်ကို ငါ သတိရပါသည်။ နင် ငါတို့ဆီ ပြန်ပြောင်းလာပါလား၊
 ငါနှင့် ငါ့အဖေ၊ အမေတို့က နင်တို့အိမ်သားတွေကို သတိရကြတယ်။ နင် စာရေးပါဦး။
 ငါလည်း ရေးမယ်။ နင် သတိရ...။ စာတွေထပ်နေမည်ဟု သိသည်။ စိတ်ထဲတွင်
 ရှိနေသရွေ့တို့က စာလုံးတွေ ဖြစ်မလာကြ။ ရေးလိုသည်၏ ဆယ်ပုံ တစ်ပုံမျှ ရေး၍
 မရ။ ကစားတာတွေ ထည့်ရေးရင် ကောင်းမယ်။ ကျောင်းအတူတူတက်တာရေးရရင်
 ရေးလို့ ရမယ်ထင်တယ်။ သူပေးခဲ့တဲ့ အရုပ်ကလေးကို မှန်စီရီထဲ သေသေချာချာ
 ထည့်ပြီး သိမ်းထားတာလည်း ရေးရဦးမယ်။ ကျန်သေးတာပဲ။ သူ ပြောင်းသွားပြီး
 သူ့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်သွားတာ၊ အိမ်တံခါး ဝင်းတံခါး ပိတ်ထားတာ တွေလို့ ငါ
 ဝမ်းနည်းရတာတွေ ရေးလိုက်ရင် နှစ်မျက်နှာ ရှိမှာပေါ့ဟု တွက်သည်။

ထို့ကြောင့် စာရွက်ကို အလိုက်သင့် ချသည်။ ခဲတံကို ရေး၍ ကောင်းအောင်
 ဆပြီး ကိုင်သည်။ စာရွက်နှင့် ခဲတံ ထိမည့်ခဏတွင် ရေးစရာတွေ ထပ်မံပေါ်လာ၏။

ငါ့ကို နင်ကျွေးတဲ့ ဆီးပြားတွေကို ငါ မမေ့ပါဘူး၊ နင်ကြိုက်တယ် ဆိုတဲ့
 သစ်တော်သီးတွေကို ငါမြင်တော့ နင့်ဆီ ပို့လိုက်ချင်တယ်၊ ငါ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊
 အပျိုကြီးလို ဟန်လုပ်လို့ နင်မခေါ်တဲ့ ဝေ တို့အတန်းပြောင်းလာတယ်၊ အခု ငါတို့နဲ့
 တစ်ခုတည်းမှာ ထိုင်တယ်၊ သူနှင့် ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပြီ။ နင့်ကို နှုတ်မဆက်
 တာ ငါပြောတော့ သူ မသိမိဘူးတဲ့။ သူ ဟန်ကြီးပန်ကြီးမို့လို့ ပြန်မခေါ်တာ မဟုတ်ပါ
 ဘူးတဲ့။ သူရယ်၊ အေးသွယ်သွယ်ရယ်၊ ခင်အေးရယ် ငါနဲ့ တစ်ခုတည်း ထိုင်ကြသည်။
 ဝေ သဘောကောင်းပါသည်။ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကို နင့်လိပ်စာ ငါပေးပြီးပြီ။ သူတို့
 စာထည့်ကြသလား၊ နင် သူငယ်ချင်းတွေ ရနေပြီလား။ စာရေးပါဦးဟု ရေးရန် စိတ်ကူး
 တွေရ၏။ စာအဆုံးတွင် ကျန်းမာပါစေ၊ ကျန်းမာပါ၏ ထည့်ရေးရန် သတိရပြီး
 ဖြစ်လေသည်။

‘ငါ့သားက စာရွက်တွေ ဘာတွေ ပြင်လို့ ဘာရေးမလို့လဲကွ’
 ဆေးတံ ဆေးသိပ်ရင်း စားပွဲအနီးသို့ လျှောက်လာသူ အဖေက မေး၏။

သူ့အဖြေက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

‘မိလှိုင်တို့ဆီ စာထည့်မလို့ပါ အဖေရဲ့’

အဖေသည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဪ... အေးအေး၊ ဒါဖြင့် အဖေတို့ကလည်း သတိရတယ်ဆိုတာ ထည့်ရေး လိုက်ပါကွာ’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အမေက စားပွဲရှေ့သို့ လာ၍ရပ်၏။

‘ဘာတွေများ ရေးထည့်ခိုင်းနေတာလဲ’

အဖေ့ကို လှမ်းမေး၏။ အဖေက သူ့ထံသို့ မေးဖြင့် ညွှန်၏။

‘မင့်သားက လှိုင်လှိုင်ဆီ စာရေးမလို့တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် တို့ကလည်း သတိရ ကြောင်း ရေးထည့်ဖို့ ပြောတာပါကွာ’

အမေက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ကြည့်ကာ...

‘မသိပါဘူး၊ သားတော်မောင်ကို ရည်းစားစာ ရေးနည်းများ ပြနေသလားလို့ပါ’

အမေက အဖေ့ကို နောက်ပြောင်သော စကားဟု သိသည်။ သိပင်သိသော် လည်း အလိုလိုပင် မလုံမလဲဖြစ်လာ၏။ ရှက်ရွံ့စိတ်က သူ့ကို မျိုလိုက်သကဲ့သို့ပင် ခံစားရ၏။ မိလှိုင်ထံသို့ ရေးသည့်စာကို ရည်းစားစာဟု စောင်းပြောလေသလားဟု အောက်မေ့သည်။ သူ စာရေးမည့် စားပွဲရှိရာသို့ အဖေရောက်လာခြင်းမှာ ရေးမည့်စာ ကို တစေ့တစောင်းလာကြည့်ခြင်းပေးလားဟု အတွေးရ၏။ အမေသည်လည်း ရေးမည့်စာကို အကဲလာခတ်သည်ဟု ထင်လာလေ၏။ မည်သည့်အခါကမျှ မဖြစ် စဖူးသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားရချေသည်။ မျက်နှာသည် အရှက်ကြောင့် ပူနွေး လာသည်ဟု သတိပြုမိသည်။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို အဖေက ဦးစွာ ရိပ်မိဟန်တူ၏။

‘ကဲ... မင်းဟာမင်း စာရေးပါကွာ၊ မသန်းမေ... မင်းလည်း စားပွဲနားမှာ ရပ်မနေနဲ့၊ စာအရေးရ ခက်နေပါဦးမယ်’

မျက်လုံးကို စာရွက်ပေါ်သို့သာ ရွှေ့ထားပြီး စဉ်းစားနေဟန် ပြု၏။ ရေးစရာ တွေ ပျောက်ကုန်ပေပြီ။ ရေးဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလေသည်။

* * *

(၈)

ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖော်မပြတတ်။ ထို့ကြောင့် လှည့်၍ ကြည့်ရင်း နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ အောင်စာရင်းတွင် သူ့အမည် နှင့် ဝေ၏အမည်။ ဝေ၏အကြည့်သည် ချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်လေသည်။ အောင်စာရင်း ကပ်ထားသော သင်ပုန်းကြီးအနီးတွင် တစ်တန်းတည်းသားတွေ ဝိုင်းအုံနေကြ၏။ သူတို့အမည်တွေကို ရှာကြည့်သည်။ အားလုံး အောင်ကြသည်။ ကြည့်နေရင်းနှင့် ကျောင်းသားတွေ များလာသည်။ စောစောကထက် အတိုးအရှေ့ များလာ၏။ ဝေက စိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ ‘သွားရအောင်’ ဟု ခေါ်၏။ ‘အပြင်မှာ ခဏလေး စောင့်ဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ နာမည်လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’ ဟု သူပြော၏။ ဝေက တိုး၍ ထွက်သွားလေသည်။ ဟေ့ကောင် မင်း အောင်လား၊ အေး... မင်းရော၊ အောင်တယ်ကွ။ ငါ့နာမည် ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး။ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေ တစ်အား တိုးနေကြတာကိုးဟ။ အောင်ပါတယ်။ ငါ နင့်နာမည် တွေ့လိုက်တယ်၊ ခင်မောင်ဝင်း ရော အောင်လား၊ ဒီကောင်လည်း အောင်တယ်ကွ၊ မနီလည်း အောင်တယ်ကွ၊ အောင်ထွန်းရော၊ ကျတယ်ကွ။ တင်ဦးရော အောင်တယ်ကွ။ ဟာ ငါ့နာမည်ကို ငါ့ရှာပေးကြပါဦးကွ။ ဟေ့ကောင်... တစ်အား တွန်းတာကိုးကွ။ မတော်လို့ပါကွ။ မောင်ရှိန်လည်း အောင်တယ်ဟေ့။ တင်တင်လည်း အောင်တယ် ဆရာ။ မောင်ရှု လည်း အောင်တယ်။ ဟောဒီမှာ ဂူးစမံ နာမည်။ စံပကြီးလည်း အောင်တယ်ဟေ့။ မောင်ခရော။ သူ့နာမည် မတွေ့သေးဘူး။ ဇော်လတ်၊ ဟေ့... ဇော်လတ်။ သူ့ကို ခေါ်သံက အသံပေါင်းစုံကြားတွင် ထွက်လာ၏။ သူ ထူးလိုက်ပြီး သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။ ခင်အေးက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ရပ်ကာ လက်ကို ယမ်းပြသည်။ သူ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း... အောင်တယ်’

‘ငါ... သိပြီးပြီ၊ အစိုးအတွက် ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ငါ ကြည့်ဖို့ မေ့သွားလို့’ သူ ကြည့်လိုက်၏။ တွေ့သည်။

‘အောင်တယ်ကွ၊ အေးသွယ်သွယ်လည်း အောင်တယ်’

‘လာတော့ကွာ’

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကြားမှ တိုးရှေ့ကာ ထွက်ယူရသည်။ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ကိုယ်တွင် ချွေးတွေ စိုနေ၏။ ခင်အေး ရှိရာသို့ လှမ်းလိုက်သည်။

ခင်အေး၏အနီးတွင် အေးသွယ်သွယ်နှင့် ဝေတို့ စကားပြောနေကြသည်။ သူ့ကို မြင်သော် အေးသွယ်သွယ်က ပြုံးပြ၏။ အနားသို့ရောက်မှ သူ ပြောသည်။

‘တို့အခန်းက ဆယ်ယောက်လောက်ပဲ ကျတယ်၊ တခြားအခန်းကဆိုရင် ကျတဲ့သူတွေ အများကြီးပဲ’

အေးသွယ်သွယ်က အောင်စာရင်း ကြည့်နေသူတွေထံသို့ တစ်ချက်ကြည့် ရင်း...

‘အစိုးရစစ်ဆိုတော့ ခက်တာပေါ့၊ တို့နှစ်ကျမှ သိပ်ခက်တယ်လို့ ဆရာမတွေ ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ မနှစ်က တို့အခန်းမှာ နေသွားတဲ့ လေးတန်းသား တွေဆိုရင် တစ်ယောက်ပဲ ကျတယ်တဲ့’

ဝေက အေးသွယ်သွယ်စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံသည်။

‘အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ ဇော်လတ် လာခေါ်တော့ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတာပဲ၊ နာမည်တွေမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်’

ခင်အေးက အုတ်ခုံပေါ်မှ ဆင်းလာရင်း...

‘ဤဖေကိုယ်က ကျမယ်လည်း မထင်ဘူး။ ကျချင်လည်း ကျနိုင်တယ်လို့ တွက်တယ်ဟ၊ တကယ်လို့များ ကျများကျရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြေးပြီ’

အေးသွယ်သွယ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မေး သည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြေးမှာလဲ’

ခင်အေးက သွားကျဲတွေပေါ်အောင် ပြုံးကာ...

‘ဘကြီးဘုန်းကြီး ရှိတယ်လေ၊ ကိုရင် ဝတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့အဖေ က ကျောကွဲအောင် ပြောတီးတော့မှာဟ၊ ကျရင် အသေပဲမှတ်လို့ အဖေက တစ်အား ကြိမ်းထားတာ၊ ကိုရင်ဝတ်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်တီးမလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

သူတို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။

* * *

(၉)

ချွန်ပြီးစ ခဲတံနှင့် ခဲဖျက်၏ ရနံ့သည် မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့။ ရောင်စုံခဲတံ သစ်သားနံ့က ပို၍ သင်းသည် ထင်၏။ ပန်းစက္ကူကဲ့သို့ လိပ်နေသော ချွန်သားတွေကို ယူကာ

မွေးကြည့်သည်။ ရနံ့တစ်မျိုး ထုံထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ကွန်ပါဘူး၊ စာအုပ်သစ်များ ဌိ နံ့သာနုနု လိမ်းထားသလား အောက်မေ့သည်။ ထို့ပြင် ကျောင်းခန်း၏ ကြည်နူး စရာကောင်းသည်ဟု ခံစားရသော အနံ့အသက်သစ်ကိုလည်း နှာဝတွင် ရလေသည်။ မူလတန်းကျောင်းထက် အဆများစွာ ကြီးမားသော တိုက်ကျောင်း၏ စာသင်ခန်းကို ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် နေရသောကြောင့် ကျောင်းအရှေ့ဘက် မြင်ကွင်းများကို ဆီး၍ ကြည့်နေရသည်နှင့် မခြား ရှိနေ၏။ စိမ်းညိုသော သစ်ပင် တောအုပ်များ၊ သွေ့ခြောက်သော မြက်ခင်းတောများ၊ ကွေ့ကောက်သော မြေသားလမ်း၊ လျှိုနှင့် ကုန်းမြင့်များ၊ အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံးတွင် ပျပျမြင်ရသော ရိုးမကျော။ လတ်ဆတ်သော လေညင်းသည် ပြတင်းမှ အမြဲဝင်လျက်ရှိ၏။ ပြတင်းနှင့် ကပ်လျက်နေသော ခုံတွင် ထိုင်ရသောကြောင့် အလင်းရောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝရသည်။ သည်နေရာမှာ ဆရာမက ထိုင်ခိုင်းစဉ်က မကြိုက်ချင်လှ။ နေရောင်ထိုးမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ နေပွင့်သော နေ့တွင် နေရောင် ဝင်မလာ။ ကျောင်း၏ အရှေ့အရပ်ရှိ ကုက္ကိုပင်တန်းက နေရောင်ကွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလွန်ဆုံးမှ နေခြည်ပြောက် တစ်ပြောက် နှစ်ပြောက် တစ်ခဏသာ လာ၏။

‘တို့ အတန်းပိုင်ဆရာမ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်’

ခင်အေးက ထိုင်ခုံကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလာရင်း မေး၏။

‘ဒေါ်သန်း’

‘အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမကရော’

‘ဒေါ်မြညွန့်’

‘ဂျီသြမေတြီဆရာမ ဦးဘာဘ မဟုတ်လား’

‘အင်း... ပထဝီသင်တဲ့ ဆရာမနဲ့ အထွေထွေသိပ္ပံ သင်တဲ့ဆရာမ နာမည်တွေ’

ငါ ရောနေတယ်’

ခင်အေးက ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး...

‘ပထဝီသင်တာက ဒေါ်စိန်ရီ၊ အထွေထွေသိပ္ပံ သင်တာက ဒေါ်စိန်ကြည်’

‘ဒေါ်စိန်ကြည် ဆိုတာ ဝဝဆရာမ မဟုတ်လား’

ခင်အေး ခေါင်းညိတ်၏။ ထို့နောက်...

‘လေးတန်းတုန်းကနဲ့တော့ တခြားစီပဲနော်’

အစစအရာရာတွင် ကွာခြားလာသည်ကို ခင်အေးဆိုလိုပုံရ၏။ လေးတန်း

တုန်းက ထိုင်ခုံရှည်တွင် လေးယောက် ငါးယောက် ထိုင်ရ၏။ အထက်တန်းကျောင်း တွင် ကိုယ့်ကုလားထိုင်နှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်စာရေးစားပွဲနှင့်ကိုယ်။ လွယ်အိတ်ထားရသည် ကပင် သဘောကျစရာ ဖြစ်၏။ စားပွဲဖုံးကို မ၍ ဖွင့်လိုက်ရုံသာ။ အချိန်စာရင်း အလိုက် သင်မည့်စာအုပ်တွေ၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေ အသင့်ထည့်ထားရုံသာ။ သင်သမျှ စာအုပ်တွေအားလုံးကို နေ့တိုင်း ယူလာစရာမလိုတော့။ အချိန်စာရင်းအရ ဆိုင်ရာ စာအုပ်ကိုသာ ယူလာရ၏။ လွယ်အိတ်မဆုံအောင် သယ်ယူခြင်း မပြုရတော့။ ကချင် လွယ်အိတ်မှာ ချောင်ချောင်ချိချိ ဖြစ်နေ၏။

‘တစ်ချိန်နဲ့တစ်ချိန် ပြောင်းတာ ငါတော့ သိပ်သဘောကျတာပဲ’

လေးတန်းတွင် ကိုယ့်အတန်းပိုင် ဆရာတစ်ယောက်တည်းကသာ တောက် လျှောက် သင်သည်။ ယခုသော် ကိုယ့်အတန်းပိုင် ဆရာမက မြန်မာစာ သင်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း နာမည်ခေါ်ချင် ခေါ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် နောက်တစ်ချိန်ကူးခါ နီးမှ ခေါ်သည်။ တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် အကူးတွင် ခေါင်းလောင်းသံတစ်ချက် ကြားရ သည်။ ထိုခေါင်းလောင်းသံသည် မူလတန်းကျောင်းကဲ့သို့ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ မဟုတ်။ ကားဘီးသံခွေကြီးကို ဆရာကြီး ရုံးခန်းရှေ့ စင်္ကြံတွင် ချိတ်ထားကာ သံချောင်း ဖြင့် ခေါက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျယ်လောင်လှသည်ကား တစ်အားပင် ဖြစ်လေသည်။ အဝေးကြီးမှပင် ကောင်းစွာ ကြားရ၏။ ပထမဆုံး တက်သည့်နေ့က အချိန်ပြောင်းစနစ် ကို မသိ၊ အတန်းပိုင်ဆရာမ၏စကားကို အာရုံစိုက်နေစဉ် သံချောင်းခေါက်သံကြီး ကြောင့် အားလုံးလိုလို လန့်သွားကြ၏။ လှုပ်ခနဲ လန့်သွားသူတွေကို ကြည့်ကာ ဆရာမ ပြုံးသည်။ ဆရာမက ရှင်းပြမှ သဘောပေါက်ကြသည်။

‘တစ်ယောက်ချင်း စာမေးနေတုန်း အချိန်ပြောင်းသွားရင် မဖြေရတော့လို့လား’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ စာမကျက်လာတဲ့အခါနဲ့ ကြုံရင် ဒါလည်း ဟန်ကျတာပေါ့၊ အဲဒါထက် သဘောကျစရာကောင်းတာက မုန့်ခိုးစားလို့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ’
သူ ရယ်၏။

‘ဟင်း... မင်းဟာကလည်းကွာ၊ ဘာများလဲလို့’

‘အဟုတ်ပြောတာ၊ ကော်ပီစာအုပ် ယူသလိုလို၊ ဇာတ်တိန်ယူသလိုလိုနဲ့ စားပွဲ ဖုံးကို မ၊ မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်၊ မြန်မြန်ဝါးပြီး မျိုချ၊ ပြီးရင် ခပ်တည်တည်နဲ့ အဖုံး ပြန်ချပြီး နေ၊ ဆရာမ ဘယ်သိမလဲကွ’

‘သုံးတန်းတုန်းက မင်းနွယ်ချို ခိုးငုံထားလို့ အရိုက်ခံရပြီးပြီ၊ မမှတ်သေးဘူး’

ခင်အေးက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပြန်ပြော၏။
 ‘အခု တို့က ငါးတန်းကျောင်းသားပဲ၊ ဆရာ ဆရာမတွေက မရိုက်တော့ပါဘူး၊
 ငါတော့ ငါးတန်းတက်ရတာ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ သိပ်သဘောကျတယ် သိလား၊
 စာတွေက များလွန်းတယ်ကွ နော်၊ အင်္ဂလိပ်စာကလည်း ခက်တယ်’
 သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါးဝဘက်မှ ခေါ်သံကြားသော
 ကြောင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အေးသွယ်သွယ်။ သူ့ဘေးတွင် ဝေ။ အေးသွယ်သွယ်က
 ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြော၏။

‘မုန့်စား အတူတူ ဆင်းမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေလိုက်ရတာ၊ ပြန်တောင် တက်ခါနီး
 နေပြီ’

ခင်အေးက အေးသွယ်သွယ်ကို လှမ်းပြော၏။
 ‘မနက်ဖြန် မုန့်စားဆင်းချိန်ကို ပြောတာဟာ’
 ဝေနှင့် အေးသွယ်သွယ်တို့နှစ်ယောက် ပြုံးကြ၏။ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေကို
 သိမ်းဆည်းပြီး ထလိုက်၏။

‘မုန့်စားသွားရအောင်’
 ခင်အေးက အင်တင်တင် ဖြစ်နေ၏။ သူ ထပ်ပြောလိုက်သည်။
 ‘ငါ့မှာ တစ်ကျပ်ခွဲ ကျော်ကျော် ပါလာတယ်၊ ထပါ၊ ငါ ကျွေးပါ့မယ်’

* * *

(၁၀)

အစိုး၏အမေးကို ကြားရမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့အားသင့်သည်။ ရီရီလှိုင်တို့
 အခု ဘယ်မှာနေကြသလဲ ဇော်လတ် ဟူသောမေးခွန်း။ မန္တလေးမှာ နေကြတယ်ဟု
 သူဖြေခဲ့သည်။ သူတစ်ခါမှ လာမလည်တော့ဘူးလားဟင်ဟု သူ့ကို မေး၏။ ဟင့်အင်း
 ဟု အစိုးကို ဖြေခဲ့သည်။ ရီရီလှိုင်က မန္တလေးမှာပဲ ကျောင်းဆက်နေတာပေါ့ဟု အစိုးက
 မေး၏။ အင်းဟု သူဖြေသည်။ အခုဆို သူလည်း တို့လို ခုနစ်တန်း ရောက်နေမှာပဲ
 ဟု သူ့ကို ထင်ကြေးပေး၏။ သူ ဘာမျှမပြော။ မင်းနဲ့ စာအဆက်အသွယ်တောင်
 မရှိတော့ဘူးပေါ့ဟု မေး၏။ မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူးကွာ၊ သူ့လိပ်စာ ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင်
 မသိတော့ဘူးဟု ဖြေသည်။ အရင် သူတို့နေတဲ့အိမ်ကရော ရောင်းသွားတာလား ဟု
 မေးသည်။ ရောင်းတာတော့ ဟုတ်မယ်ထင်ဘူးကွ။ မိလှိုင်အဖေရဲ့အမျိုးလို ဒီရ

တာပဲ။ တို့နဲ့လည်း မသိဘူးဟု သူ ဖြေသည်။ နေပါဦးကွ၊ မင်းကလည်း ဘာစိတ်ကူး ရပြီး မိလှိုင်အကြောင်း ငါ့မေးနေတာပါလိမ့်ဟု သူမေးသည်။ အစိုးက ပြုံးသည်။ ထို့နောက် 'မင်းက မိလှိုင်အကြောင်းကို လေးတန်း ငါးတန်းတုန်းက ခဏခဏ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ခြောက်တန်းတုန်းကရော၊ အခုရော ပြောသံမကြားရလို့ ငါမေးတာပါ' ဟု အစိုးဖြေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် မေးဖြေ ပြောဆိုနေသည်ကို ခင်အေးက နားထောင်နေရာမှ တစ်ခွန်းဝင်ပြောသည်။ 'ဪ... ဟေ့ကောင် အစိုးရာ၊ မင်းကလည်း ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ် ဆိုတာ မင်း မကြားဖူးဘူးလား' ဟု ရွတ်နောက်နောက် စကားပြော၏။ ဟာ... မဟုတ်တာကွာ ဟု ခင်အေးကို သူ ပြောသည်။ အစိုးက ခင်အေးကို 'ဟေ... ဟုတ်လား၊ ငါးစိမ်းက သေးသေးသွယ်သွယ်လေးလား၊ ဝေဝေဆာဆာလေးလား' ဟု အေးသွယ်သွယ်နှင့် ဝေတို့ကို ရည်ရွယ်ကာ အရွန်းပြော၏။ ဘယ်ကလာ၊ သေးသေးသွယ်သွယ်လေး ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဝေဝေဆာဆာကလေးကွ ငါ့ကောင်ရဟု အသံပြဲကြီးနှင့် ရယ်ပြော ပြော၏။ ဒါဖြင့်ရင် မာမာအေးသီချင်းကို ဒီလိုဖျက်ပြီး ဆိုရမယ်ကွ၊ ငါးတွေ ဝေမှဖြင့်ကွယ်လို့။ အစိုးက ပြက်လုံးထုတ်သည်။ ခင်အေးက ဘယ် အဲသလိုဟုတ်မလဲ၊ ငါးစိမ်းတွေ ဝေမှဖြင့်ကွယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဟု နောက်လေသည်။

တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့်ကြာလျှင် ထိုမေးခွန်း၊ ထိုအကျိစယ်စကားတို့နှင့် စပ်လျဉ်းရာ စပ်လျဉ်းကြောင်းတို့ ပျောက်သွားမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ လေးငါးရက်ရှိလာသည်အထိ ထိုသို့ ထင်နေခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ထင်သည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ၏။ မိလှိုင်ကို သတိရ၍ နေသည်။ မှတ်စုလိုက်မှတ်ရသည့် အချိန်၊ စာဖြေရသည့်အချိန် မှတစ်ပါး ကျန်အချိန်တိုင်းတွင် မိလှိုင်ထံသို့ စိတ်ရောက်နေ၏။ အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ရချိန်နှင့် အလွတ်မရလျှင် မဖြစ်သောစာတွေကို ကျက်ရချိန်တွင်ပင် မိလှိုင်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေ၏။

မိလှိုင်၏အသံကို အာရုံ ထင်ရှား ကြားယောင်ယောင် နိမိတ်ထင်သည်။ မိလှိုင်မျက်နှာကို အာရုံပီပီ မြင်သည့်အမြင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ဆင်းပြင်သဏ္ဍာန်သည် ဝါးဝါးထွေးထွေး ဖြစ်နေ၏။

ညစာထမင်းဝိုင်းတွင် မိလှိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ အဖေထံမှ ကြားရသည်။ မိလှိုင်၏

mgysa.com

ဖခင်သည် ရန်ကုန်သို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခေတ္တဆင်းလာကြောင်း၊ အဖေနှင့် တွေ့ကြောင်း၊ မိသားစုအားလုံးကို မေးကြောင်း အဖေပြောပြ၏။ အမေက မေးသည်။ အဖေက ဖြေသည်။ အမေနှင့် အဖေတို့ မေးမြန်းပြောဆိုနေသမျှကို နားစွင့်ထားခဲ့သည်။

မိလှိုင် ခုနစ်တန်းသို့ ရောက်ပြီဟု သိရ၏။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဇော်လတ်၏ ဖခင်ရှိရာရုံးသို့ ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်ပါဟု မိလှိုင် မှာသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက ဇော်လတ် တို့မြို့သို့ သွားစေလိုသည်ဟု မိလှိုင်မှာသည်။ မန္တလေးသို့ အလည်အပတ် လာစေ လိုကြောင်း၊ သူတို့လည်း ရှေ့နှစ်ခါလောက်တွင် အလည်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း စကား တွေကို ဖခင်မှတစ်ဆင့် စကားပါးလိုက်သည်။ ထမင်းဝိုင်း သိမ်းပြီးသောအခါ ထို စကားစက မပြတ်သေးပေ။ မိလှိုင်တို့ အလည်အပတ် မလာကြခြင်းကို သူ မေးသည်။ ရန်ကုန်ရှိ ဆွေမျိုးအရင်းအချာ အချို့နှင့် အဆင်မပြေသည်မှအစ မန္တလေးသို့ ပြောင်း သည်အထိ အမေက ပြန်ပြောပြသည်။ လှိုင်လှိုင်လည်း အပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်နေ ရောပေါ့ဟု အမေက ပြောသည်။ ကိုလွန်းခင်က ပြောတယ်။ သမီးကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ဟု အဖေပြောသည်။ စကားဝိုင်း သိမ်းသည့် နောက်တွင် သူ့စိတ်သည် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားနေခြင်းကို အထူး အဆန်း ခံစားသိရှိလေသည်။

မေ့လျော့ခဲ့မိပါတကားဟု မကျေမနပ်ဖြစ်ရလေသည်။ ကိုယ့်စကားကို ကိုယ် အမှတ်ရ၍ ပြုံးမိသည်။ လေးတန်းသို့ ရောက်သောအခါ မိလှိုင်တို့ ပြန်လာပါစေ ဘုရားဟု လေးငါးဆယ်ခါ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဆုတောင်းရန် မေ့သွား သည်။ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်သောနေ့တွင်မူ သတိရသည်။ သို့သော် သုံးတန်းနှစ် ဝါဆို သင်္ကန်းကပ်သောနေ့မှာ သတိရသကဲ့သို့ကား မစူးနစ်လွန်းလှ။ သို့တစေ သင်္ချာတွေ၊ ဖတ်စာတွေ၊ သမိုင်းတွေ အကြားတွင် မိလှိုင်သည် မှုန်ဝါး၍ သွားလေသည်။ ခင်အေး ၏ အပြောင်အပြက် စကားတွေ၊ အစိုး၏ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ အကြားတွင် မိလှိုင်သည် ကွယ်ပျောက်လာခဲ့သည်။ အေးသွယ်သွယ်၏ စကားထာတွေ၊ ဉာဏ်စမ်း ပုစ္ဆာတွေကြားတွင် မိလှိုင်သည် တိမ်မြုပ်နေခဲ့သည်။ ဝေ၏ ပုံပြင်တွေ၊ ကျောင်းစာ မေးသံတွေကြားတွင် မိလှိုင်သည် ဝေး၍ ဝါး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ အဖေထံမှ ကြားရသော စကားတွေအရ မိလှိုင် ငါ့ကို သတိတရ ရှိနေသားပဲဟု သိရသည်။

မြင်လျှင် မမှတ်မိနိုင်အောင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်ဟု ကြားရသောအခါ မှန်းဆ၍ မြင်ကြည့်၏။

မိလို့နှင့်အရပ်က သူ့အရပ်လောက် ရှိရောမည်။ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် သဖွယ် မမြင့်နှင့်ဦးတော့၊ ဝေ၏အရပ်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိပေမည်။ ဝေကဲ့သို့ ပြည့်ပြည့် ရှိလိမ့်မည်။ အသားအရေသည် ငယ်ငယ်တုန်းကနယ် ဖြူဖြူဝင်းဝင်းပင် ရှိပေလိမ့်မည်။ မျက်လုံးသည်လည်း ငယ်ငယ်ကလို ဝိုင်းဝိုင်းလှလှနှင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နှာတံသည် ဝေထက် ပေါ်လွင်လိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ နှုတ်ခမ်းသည်မူ ဝေ၏ နှုတ်ခမ်းကဲ့သို့ လှပမည် မထင်။ ဆံပင်သည် ငယ်စဉ်ကသို့ ရှိလေသလား၊ ဝေ၏ ဆံပင်ကဲ့သို့ အရှည်ထားသလား မှန်းမရ။ တွေ့မြင်လိုစိတ်သည် အဘယ်အရပ်မှ ရောက်လာသည်ကို မသိ။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ထိုမျှ အရှည်အကြာ ကိန်းအောင်းနေသည်ကို အဖြေမတွေ့။ နေထိုင်ကောင်းကြောင်း၊ ကျန်းမာကြောင်း၊ သတိရကြောင်း စာတွေ ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ လိပ်စာကို ရှာသည်။ ငါးနှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော ကာလသည် လိပ်စာစာရွက်ကို ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ချေပြီ။ အမေ့ကို မမေးရဲ။ လိပ်ပြာမလုံ။

* * *

(၁၁)

ကျောင်းရှေ့ရှိ မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် ဝေနှင့် အေးသွယ်သွယ်တို့နှစ်ယောက်က ရပ်၍ စောင့်နေကြသည်။ ခင်အေးက သူ့ကို စိတ်မရှည်တော့၍ ဝေတို့ထံ သွားနှင့် ပေပြီ။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ ကြားမှ တိုး၍ ထွက်ခါနီးတွင် ခင်အေးက သူ့ကို 'အောင်စာရင်းကို အေးအေးလူလူ ကြည့်သာကြည့်ပါ ဇော်လတ်၊ မင်းအတွက် အိပ်ရာလိပ် ငါပြန်ယူလိုက်ဦးမယ်' ဟု ငေါ့ပြောပြောသွားသည်။ ဤတွင်မှ သူ အောင်စာရင်း စာရွက်များကပ်ထားရာ အုတ်ထရံအပါးမှ နောက်ဆုတ်သည်။ တစ်ခန်းတည်းသား ကျောင်းသူနှစ်ယောက်၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က လှမ်း၍ စကားပြောသဖြင့် အထိုက်အလိုက် နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း ပြန်လည်ပြောရသေးသည်။ စကားစဖြတ်ပြီး ခင်အေး နောက်သို့ အမြန်လိုက်ရသည်။ ကျောင်းရှေ့တစ်နေရာရာတွင် စောင့်နေမည်ဟု ဆိုကြသော အေးသွယ်သွယ်နှင့် ဝေတို့ နှုတ်ခမ်းစုနေကြလောက်ပြီ။

ကျောင်းစကြိုမှ ဆင်းဆင်းချင်း ခင်အေးကို မြင်ရ၏။ ဝေတို့ရှေ့တွင် ရပ်၍ စကားပြောနေ၏။ အေးသွယ်သွယ် ရယ်လိုက်သည်ကို တစ်ချက်မြင်လိုက်သည်။

mgv.com

သူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြက်လုံးထုတ်ကြ ရယ်ကြခြင်းဟု ဇော်လတ် နားလည်လိုက်သည်။
ခြေကို ပို၍ မြန်လိုက်သည်။ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အလိုတွင် ကျောပေးနေသူ ဝေက လှည့်
ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို နေမြဲအတိုင်း ပြန်၍ လှည့်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောဟန်တူသည်။ အေးသွယ်သွယ်၏ ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ခင်အေးက သူ့ဘက်
သို့ ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ခြေစုံရပ်၏။ ခါးထောက်ရင်း အော်ပြောသည်။

‘လေယာဉ်ပျံ စင်းလုံးငှားမှ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ကလည်း မင်းရဲ့လက်ထောက်အဖြစ်
လိုက်ချင်လို့တဲ့’

အဓိပ္ပာယ်မသိသော်လည်း သူ့ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ခြင်းဟုကား
သိလေသည်။ သုံးလေးလှမ်းစာသို့ရောက်သော် သူ ပြုံး၏။

‘စောင့်ရတာ ကြာသွားပြီ ထင်တယ်’

ရပ်နေကြသောခြေတွေ ရပ်မြဲရပ်လျက်။ သူ့ကို မကြည့်။ ပြုံးထေ့ထေ့မျက်နှာ
နှင့် ရှိကြသည်။ ခင်အေးက ပြောသည်။

‘ဟိုဟာပြော ဒီဟာပြော ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါ မေးတာသာ မင်း အရင်ဖြေ
ပါကွ၊ လေယာဉ်ပျံ စင်းလုံးငှားရမလားလို့’

ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဘာလုပ်ဖို့ ငှားမှာတုန်းကွ’

ခါးထောက်ထားရာမှ လက်ပိုက်ကာ ရိုကျိုးဟန်ဖြင့် ခါးကိုင်းကိုင်း ပြုလေ
သည်။ ဝေနှင့် အေးသွယ်သွယ်တို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး သူ့ထံ မျက်နှာမူ၏။

‘မြန်မာတစ်ပြည်လုံးက ကိုးတန်းအောင်စာရင်းတွေကို ဆရာလျှောက်ကြည့်
ဖို့ပါ ဆရာ၊ ဘယ်အခန်းက ဖြေသူ ဘယ်လောက်၊ အောင်သူ ဘယ်လောက်၊ အခန်း
လိုက် အောင်ချက် ရာခိုင်နှုန်း ဘယ်လောက်၊ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး ရာခိုင်နှုန်း
က ဘယ်လောက်၊ ကျောင်းအလိုက်၊ ခရိုင်အလိုက်၊ တိုင်းအလိုက် တွက်ချက်လို့
ရအောင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ ကွန်ပျူတာထမ်းပြီး နောက်က လိုက်ဖို့ပါ ဆရာ... ဟဲ...
ဟဲ...’

သူ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ ရယ်၍သာ နေ၏။ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သော
အခါ ဝေနှင့် အေးသွယ်သွယ်တို့ကပါ ရယ်လေ၏။ ရယ်သံတွေ အဆုံးတွင် အေးသွယ်
သွယ်က...

‘ဘာတွေများ ဒီလောက် လျှောက်ကြည့်နေတာလဲ’

သူ ပြောမည်အပြု ခင်အေး၏ လက်ကာပြသော အမူအရာကြောင့် မပြောဖြစ်။
ခင်အေးက...

‘ရီရီလှိုင်ရဲ့ ခုံနံပါတ်ကို လိုက်ရှာနေတာလေ’

အေးသွယ်သွယ်က မျက်ခုံးပင့်ကာ...

‘ဘယ်အခန်းကလဲ’

‘မန္တလေးမှာ ဖြေတာ၊ အခန်းတော့ မသိဘူး’

အေးသွယ်သွယ်၏ ရယ်သံကိုသာ ကြားရသည်။ ဝေက လျော့ပါးနေသော အပြုံးဖြင့် သူ့ကိုတစ်ခွဲ ကြည့်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောကာ ထိုစကားစကို ဖျက်မည် စိတ်ကူး၏။

‘ရီရီလှိုင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

အေးသွယ်သွယ်သည် ခင်အေးကို ကြည့်ကာ မေး၏။ ခင်အေးသည် ပိုက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညာ အသာယမ်းရင်း သူ့ကို မေးငေါ့ပြသည်။

‘ဒီမေးခွန်းကို ဖြေရမှာက ဤဖေကိုယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလေးပါ’
စိတ်ကျပ်တည်းလာလေသည်။

‘ဇော်လတ် ဖြေလေဟာ၊ ရီရီလှိုင် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်’

ဖြေမည့်သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို ကြည့်နေကြသူများအနက် ဝေ၏အကြည့်ကြောင့် မနေတတ်ချင်။

‘နင်တို့ မမှတ်မိလို့ပါ၊ မူလတန်းကျောင်းမှာတုန်းက တို့အတူတူပဲလေ၊ နှစ်တန်းအောင်တော့ သူ မန္တလေး ပြောင်းသွားတယ်’

ဇေဝေဝေ မျက်လုံးနှင့် အေးသွယ်သွယ် ကြည့်သည်။ မှတ်မိဟန် မတူ။ သူ သတိရ၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဝေတော့ မှတ်မိမယ် ထင်တယ်၊ တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းနောက်ဘက်က မြက်တွေ နုတ်ကြတုန်းက ဥစ္စာ၊ နံ့ကောင်အိမ်လုပ်တဲ့ မြက်တွေ မှတ်မိလား၊ အဲဒီတုန်းက နင်နဲ့ သူနဲ့ တွေ့ကြတာပဲ၊ နင့်ကိုတောင် သူ နှုတ်တစ်ခါ ဆက်ဖူးတယ်တဲ့၊ နင်က ပြန်ပြီး နှုတ်မဆက်ဘူးလို့တောင် သူ ပြောဖူးသေးတယ်၊ သူက အမေရိကန် ဆံတောက်ကလေးနဲ့ဟာ၊ ပြီးတော့ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် အမြဲစီးတယ်၊ မှတ်မိပြီလား၊ သူတို့ နေတဲ့အိမ်က အခု အစိုးတို့ အဘွားရဲ့ခြံရဲ့ တောင်ဘက်က ခြံဟာ၊ အခုတော့ တိုက်ခံအိမ် ဆောက်ထားတယ်၊ သူ့အဒေါ်တွေ နေကြတယ် ဆိုလားပဲ’

မှတ်မိနေဟန် မျက်လုံး၊ ခေါင်းအညိတ် မတွေ့မချင်း သူ ပြောပြနေသည်။
ခဏနားလိုက်ပြီး မိလှိုင်၏ ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်၊ ဝတ်လေ့ရှိသော ဂါဝန်အရောင်တွေ
ဆက်ပြောမည် ပြု၏။ သို့သော် နှုတ်ဆွဲသွားရ၏။

‘ဟင့်အင်း၊ မသိပါဘူး၊ နှံ့ကောင်အိမ်လုပ်ဖို့ မြက်တွေခူးတာ မြက်ပဲမှတ်မိတယ်’
ခင်အေး၏ ရယ်သံသည် ဝါးလုံးကွဲ။

‘ချောလား’

မဖြေတတ်စေသော မေးခွန်းကို အေးသွယ်သွယ်က မေးသည်။

‘အဲဒီကတည်းက မတွေ့ရတာ ခုထိပဲ၊ ချော မချော မသိပါဘူး’

အေးသွယ်သွယ်၏ နှုတ်ခမ်းအတွန့်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မယုံဟူသော

သဘော။

‘စာ အဆက်အသွယ်တော့ ရှိမှာပေါ့’

ဝေ၏ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ နီမြန်းစ ပြုလာလေသည်။

‘မရှိပါဘူး’

‘ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဝေရာ’

‘လိမ်ပြောလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့တွေ့ရင် မေးကြည့်လိုက်ရုံပဲ’

ခင်အေး၏ အရယ်မျက်နှာသည် သူနှင့် နီးလာ၏။

‘ငါ အာမခံပါတယ်၊ ဒီကောင် ရည်းစား မရှိမှန်း၊ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊
နင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီကောင်မှာ ရည်းစားရှိမရှိ ဘာပြုလို့ အရေးတကြီး စစ်ဆေး
နေတာလဲ’

အနက် အတာ ပြေးလွန်းလှသော စကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာ
တွေ နီသွားလေသည်။ လက်မြန် ခြေမြန် အေးသွယ်သွယ်က ခင်အေး၏ ကျောကို
ဖြန်းခနဲ မြည်အောင် လှမ်းရိုက်သည်။ ရှောင်ချိန်မရသောကြောင့် စုတ်သပ်ကာ မျက်နှာ
ရှုံ့ရင်း ‘အား... နာလိုက်တာ’ ဟု ညည်း၏။

‘မှတ်ထား၊ နောက် ဒါမျိုးပြောရင် ဒါ့ထက် နာနာရိုက်မယ်၊ ကျောကွဲပြီမှတ်’
ကျောကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်ရင်း...

‘ဒါဖြင့်လည်း ခုပဲ ကျောကွဲအောင် ထပ်ရိုက်တော့ဟာ’

ဝေက ရယ်လိုက်သည်။ သူက ရော့၍ ရယ်သော်လည်း မျက်နှာပူနေ၏။

အေးသွယ်သွယ်က လှမ်းမရိုက်သာအောင် နောက်ဆုတ်နေသူ ခင်အေးကို ပြုံးစေ့စေ့ နှင့် အံ့ကြိတ်ပြသည်။ ခင်အေးက သူ့ကို ပြောသည်။

‘တွေ့လား၊ မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ ငယ်ကျွမ်းဆွေအတွက် ကာကွယ်ပေးရလို့၊ ငါ ကံကောင်းလို့ ကျောမပုပ်တော့ရုံတစ်မည် ကျန်တာ’

* * *

(၁၂)

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ တက်တက်ချင်း အမေက လှမ်းပြော၏။

‘ငါ့သားကလည်း နေစောင်းတော့မှပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဘယ်သွားနေ တာလဲ’

ပြုံး၍သာ နေလိုက်၏။ ဖိနပ်ချွတ်မှ အပေါ်သို့ ခြေအရွှေ့တွင်

‘မနက်စာ ဘယ်မှာစားလဲ’

‘အစိုးတို့ အိမ်မှာ’

‘အစိုးတို့ အိမ်ကနေ ဘယ် ခြေရှည်သေးလဲ’

အမေက ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ခင်အေး လာလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသွားပြီး စကားပြောနေကြတာပါ အမေရဲ့၊ အမေ အစိုးတို့အိမ် လိုက်လာလို့လား၊ ဒီကောင့်ညီမတွေ သိသားပဲ၊ ကျွန်တော် တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတာ’

‘သူ့အမေတစ်ယောက်ပဲ အိမ်မှာတွေ့တယ်၊ အဲဒီသွားမှန်းသိရင် အမေလာတာ ပေါ့။ ဧည့်သည်တွေက မင်းကို တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေလိုက်ကြတာ အကြာကြီး၊ ပဲခူး သွားမယ့်ကား မမိမှာစိုးလို့ မင်းပြန်လာတဲ့အထိတော့ မစောင့်ကြဘူး’

‘ဘယ်သူတွေလဲ အမေ’

‘လှိုင်လှိုင်တို့ သားအမိပေါ့’

ဖြစ်ရလေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိတ်၍ အပြစ်ဆိုမိသည်။ အံ့အားတသင့် ဝမ်းသာစိတ်သည် ရုတ်ခြည်းပင် ကျေပျက်ရချေသည်။ တွေ့မြင်လိုစိတ်ဖြင့် မိမိကိုယ် မိမိ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

‘ဘယ်အချိန်က ရောက်လာကြတာလဲ အမေ’

အမေက ကွမ်းသီးဖက် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိရင်း ဖွာသံနှင့်...

‘တစ်ချက်ခွဲလောက်ကပဲ၊ သူတို့ အမျိုးအိမ်ကို ရောက်နေတာ ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်လောက်ကတဲ့၊ ရောက်ရောက်ချင်း မင်းကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ အမေလိုက် ခေါ်တာပဲ’

အိမ်မှ ထွက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီသာသာ ရှိပြီဟု မှတ်မိသည်။ အစိုးတို့အိမ် တွင် ထမင်းဝိုင်းနှင့် တိုးနေ၍ ထမင်းဝင်စားခိုင်း၍ စားလိုက်ရသည်။ ထမင်းစားနေစဉ် ခင်အေး ရောက်လာသည်။ ခင်အေးက ပျင်းသည်၊ လျှောက်လည်ရအောင်ဟု ခေါ် သည်။ တောင်ခြေရှိ ရွာများသို့သွားရန် ခင်အေး အဖော်စပ်သည်။ အစိုးက ဝေးတယ်၊ ညောင်းတယ်ဟု ငြင်းသည်။ ညှိမရ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့သွားရန် ဇော်လတ် ပြောလိုက်၏။ ခင်အေးက သဘောမတူချင် တူချင်နှင့် တူရသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း သို့ ရောက်သောအခါ အရှေ့ဘက်ထောင့် နှင်းသီးပင်အောက်ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်။ ငြီးငွေ့လာသည်တွင် ဆရာတော်ကြီးထံသွား၍ ဝတ်ဖြည့်သည်။ စွန့်သော ငှက်ပျောသီးတွေ တစ်ဝစားသည်။ ထို့နောက် ကိုရင်ဝတ်စဉ်က ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတွေထံသွားကာ ဝတ်ဖြည့်၊ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ စကားပြော၊ ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက် ဝင်၊ နောက်ဆုံးတွင် ကိုရင်ကြီး၏ ဝါးကျောင်းသို့ သွားထိုင် ကာ စကားပြောကြသည်။ ကိုရင်ကြီးမှာ သူတို့နှင့် အခင်မင် အရင်းနှီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်။ သက်တော် ငါးဆယ်ကျော်မျှ ရှိပြီထင်၏။ ခြေတစ်ဖက်မှာ လေဖြတ်၍ ခပ်ဆွဲဆွဲဖြစ် နေသော်လည်း လှုပ်ရှားပုံမှာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်။ သူတို့ကိုတွေ့လျှင် ရေနွေးကြမ်း အိုး တည်ပေး၏။ ထန်းလျက် ကြံသကာနှင့် အုန်းသီးစိတ် တစ်ပန်းကန် ချကျွေးသည်။ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေပြောရင်း စားရင်းနှင့် နေစောင်းလာ၏။ ပျင်း၍ ဖြုန်း လိုက်သောအချိန်တွေကို ယခုမှ နှမြောသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ဤသို့ ပြုလေ့ ရှိခဲ့သည်ကို ယနေ့မှ နှမြောရကောင်းမှန်း သိသည်။ နှမြောကောင်းသော အကြောင်း က သည်နေ့မှ ပေါ်ပေါက်ချေ၏။ အစိုးတို့ အိမ်သွားမိသော မိမိကိုယ်မိမိ အလိုမကျ ဖြစ်လေသည်။ ခင်အေးသာ လာမခေါ်လျှင် အိမ်ကို ပြန်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ ထမင်းစားပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နေ၊ ပြီးလျှင် အိမ်ပြန်။ ပြန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် မိလှိုင်နှင့် မဆုံစရာ အကြောင်းမရှိပေ။ သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် ငါမလိုက်ဘဲ အိမ်ပြန်ရင်လည်း တွေ့နိုင်သားပဲ၊ ငါ့ကိုက ခြေဗွေပါလွန်းပါတယ်ဟု တစ်ဖန် စဉ်းစားမိ၏။ ကြိုတင် သိရရင်တော့ လွဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိလှိုင်က စာလေး ဘာလေး ကြိုရေးရောပေါ့။ ရုတ်တရက် ရောက်လာရတာမျိုးမို့လို့ ထင်ပါရဲ့ဟု တွက်၏။

‘လှိုင်လှိုင်ကို အမေဖြင့် မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး၊ အရပ်က မင့်နီးနီး၊ ထွားတော့ တော်တော်ထွားလာတာ၊ ဝ-အိနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လုံး ခပ်သွယ်သွယ်၊ အရပ်အမောင်းနဲ့ ကိုယ်လုံးက ကြည့်ကောင်းတယ်၊ ဆံပင်ကလည်း ကောင်းလိုက်တာမှ ဒူးဆစ် ကျော်နေတာပဲ၊ လှလည်း သိပ်လှလာတယ်’

အမေစကားလုံးတွေဖြင့် မိလှိုင်၏ ရုပ်သွင်ကို ဖန်တီးမြင်ကြည့်နေမိ၏။

‘ဝတ်စားထားတာလည်း ရိုးရိုးပဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီတောင် မဆိုးဘူး၊ သနပ်ခါး ရေကျဲနဲ့၊ မအေ့လောက်တောင် ခေတ်မဆန်ဘူး’

မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် သူထိုင်သည်။

‘မင်းကို တွေ့ချင်လို့ တမင်လာကြတာ၊ အချိန်လုပြီး လာကြရတာ၊ ပဲခူးက တိုက်ကိစ္စ အမွေခွဲတယ် ဆိုလားပဲ၊ ကိုလွန်းခင်တော့ ပါမလာဘူးကွယ့်၊ ကိုလွန်းခင် လည်း နောက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ဆို ရန်ကုန် ပြောင်းရမယ်၊ လှိုင်လှိုင်ဆိုတာ တဖျစ် တောက်တောက်နဲ့၊ မင်း ဟို ဓာတ်ပုံတော့ မြင်သွားပါရဲ့၊ ဇော်လတ်က ငယ်ရုပ် သိပ် မပျောက်ဘူးတဲ့၊ မြင်ရင် သူ မှတ်မိမှာပါပဲတဲ့’

ခန်းဆီးထောင့် အုတ်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သူ့ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ကြည့်ရင်းနှင့် အမေကို မေး၏။

‘ဝေနဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူက ဝသလဲ အမေ’

‘ဝေက ဝတာပေါ့သားရဲ့၊ ဝေလိုလည်း ခါးမတုတ်ဘူး၊ အချိုးအဆက်က ဝေ့ လောက် မထွားဘူး၊ အရပ်ကတော့ ဝေ့ထက် နည်းနည်းမြင့်ချင်တောင် မြင့်မယ်၊ အသားဖြူတာချင်း တူပေမဲ့ ဝေက လှိုင်လှိုင်လို အဝါမသန်းဘူး၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းက ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ။ အေးသွယ်သွယ် နှုတ်ခမ်းလိုပဲ နီထွေးနေတယ်၊ အေးသွယ်သွယ် နှုတ်ခမ်းက လှိုင်လှိုင် နှုတ်ခမ်းလို ကြည်မနေတာ တစ်ခုပဲကွာတယ်’

ငယ်စဉ်က မျက်လုံး မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို မှန်းကြည့်သည်။ များပြားလှစွာ သော မျက်လုံးများ၊ မျက်ခုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းများက အာရုံတွင် ထွေးလျက်ရှိ၏။ တွေး၍ ကြည့်လေ၊ ဝါးလေလေ။

‘သူရော ဆယ်တန်းပဲလား’

အမေက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘မင်း ဘယ်နှတန်းလဲဆိုတာ သူလည်း မေးပါတယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို လည်း မေးတယ်၊ တချို့တော့ အမေလည်း မမှတ်မိလို့ မမှတ်မိဘူးလို့ ပြောရတယ်။’

အစိုးတို့၊ မောင်ခင်အေးတို့ကိုလည်း သူ သတိရလို့ မေးတယ်ကွယ့်၊ အေးသွယ်သွယ် ကိုတော့ သူ မေးတယ်၊ ဝေကိုတော့ မသိဘူးထင်တယ်’

‘မူလတန်းတုန်းက မြင်တော့ မြင်ဖူးကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်တန်းတည်းသား မဟုတ်တော့ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မရင်မြတို့၊ မခင်ရီတို့၊ မခင်ရှိန်တို့ကိုရော သူ မေးသေးလား’

ဆေးလိပ်ပြာခြွေရင်း အမေပြောသည်။

‘မေးတယ်၊ မရင်မြက မုခုံမှာ၊ မခင်ရီက ရန်ကုန်မှာ၊ မခင်ရှိန်က သူ့ယောက်ျား နဲ့ ဂျပန်ပြည် ရောက်နေကြတယ်လို့ အမေ ပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ သူက ငယ်ငယ်ကလို ဒီမှာ ပြန်နေချင်တယ်တဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေ တကွတပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှ ပိုပြီး သတိရတယ်တဲ့’

တွေ့လိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲဟုသာ ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေးနေမိသည်။ အမေ စကားတွေကို စောင့်ရင်း မတွေ့ မမြင်ဖူးသေးသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ကြန်အင် လက္ခဏာ အပိုင်းအစတွေဖြင့် ဆက်စပ်ကြည့်နေ၏။

‘ဒီနှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရင် ဆင်းလာမယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ’

‘အမေ လိပ်စာ တောင်းထားလိုက်သေးလား’

‘သူ ရေးပေးခဲ့တယ်’

လိပ်စာကို အာရုံတန်းမိလေသည်။

‘မင်းစားပွဲပေါ်က ကော်ပီစာအုပ်ထဲမှာ မင်းအတွက် စာရေးခဲ့တယ်’

ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သည်။ ထိုစကားကို ယခုမှ အမေပြောသည်။ ရောက် ကတည်းက ပြောခဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဟု အောက်မေ့၏။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ကော်ပီစာအုပ်တွေ လေးငါးဆယ်အုပ်။ အဖုံးတွင် ဖောင်တိန် ညှပ်ထားသော စာအုပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကိုဇော်လတ်

မိလှိုင်တို့ လာလည်ကြတယ်။ စောင့်ပါသေးတယ်။ အကြာကြီးပဲလေ။ ကျောင်းပိတ်ထားလို့ လျှောက်ချည်းလည်နေတယ် ထင်တယ်။ ကျောင်းဖွင့်တဲ့ အခါလည်း ခုလိုပဲ လည်နေတာပဲလား၊ စာလည်း ကြိုးစားဦး။ နွေကျောင်းပိတ်

ရင် ဒီကို လာလည်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုဇော်လတ် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မန္တလေးကို လာနိုင်ရင် လာပါ။ လာဖြစ်ရင် စာကြိုတင် ရေးပေါ့။ မိလှိုင် လာကြိုမယ်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါ။ မိလှိုင်ကတော့ သတိရပါတယ်လို့။ မိလှိုင် လိပ်စာရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ စာရေးကြပါလို့။ ကိုဇော်လတ်လည်း မိလှိုင်ဆီကို စာရေးပါ။ မိလှိုင်လည်း ရေးပါမယ်။

အိမ်ရှေ့က နွယ်ပင်ကြီးတွေက ခုထိ အရင်အတိုင်းပဲနော်။ ကလေးဘဝ တုန်းက ကစားခဲ့ကြတာတွေကို ပြန်ပြီး သတိရတယ်။ ပြီးတော့ ဥဩငှက်တွေရဲ့ အသံကြားရင် ကိုဇော်လတ်ဆိုပြတဲ့ ကဗျာလေးကို သတိရတယ်။ မိလှိုင်ကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ အကုန်လိုလို မှတ်မိနေပါတယ်။ အချိန်မရတော့လို့ တွေ့အောင် မစောင့်နိုင်ခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

မိလှိုင်

ကော်ပီစာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို ပြန်ပေး၏။ လှမ်းယူရင်းနှင့် ခင်အေးကို သူကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးသည်။ ခင်အေးသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်သာ တွန့်သော အပြုံးဖြင့် သူ့ကို ပြန်လည်ပြုံး၏။ ထို့နောက် ချောင်းဘက်သို့ မျက်နှာ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ခင်အေးပြောမည့်စကားကို မျှော်လင့်နေသည်။ ဘေးတိုက် မြင်နေရသော ခင်အေးကို သူ ငေးကြည့်သည်။ ကားလွန်းသော မေးရိုးသည် မလှုပ်မရှား။ ပြည့်ဖောင်းသော ပါးသည် ငြိမ်သက်၍နေ၏။ မျက်တောင် တစ်ခတ်နှစ်ခတ် ခတ်သည်။ ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးသည် သိသာစွာ တွန့်နေ၏။

‘ဆိုပါဦး’

ခင်အေးက ကိုယ်ကို ရုတ်တရက်လှည့်ကာ မေးသည်။ သူ ဘာပြောရမှန်း မသိ။

‘ဘာကိုလဲကွ’

ခင်အေးမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဝိုင်းသွားသည်။

‘ဘာကိုရမလဲကွ၊ ဒီစာနဲ့ပတ်သက်လို့ပေါ့’

‘မင်း ဖတ်ရအောင် ငါပေးဖတ်တာပါ’

‘အေးလေ၊ ဖတ်ပြီးပြီလေ၊ အဲဒီတော့ ငါ ဘာပြောရမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း’

ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘ဘာမှတော့ မပြောချင်ပါဘူး’

‘ဟေ... မပြောချင်မှဖြင့် ငါ့ဘာလို့ ပေးဖတ်နေရသေးလဲ၊ မင်းဥစ္စာက’
သူ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ သူ သတိရသလောက် ငါ သတိမရခဲ့တာတွေ ပြောမလို့’
‘ဪ... ဒါကတော့ကွာ၊ တစ်ခါတလေ ဒီလိုပေါ့၊ တစ်ယောက်က သတိရ
တဲ့အချိန် တစ်ယောက်က သတိရချင်ရမယ်၊ မရချင် မရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုစွန့် ကိုယ်ကိုးကွ၊
မင်းအခု သတိပြန်ရလိုက်ပေါ့၊ စာတွေ ဘာတွေ ရေး၊ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေတောင်း၊
မန္တလေးကိုလည်း သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သွားလည်ပေါ့’

သူ တွေ့၍နေ၏။ ထို့နောက်...

‘အမေတို့က ငါ့ကို မန္တလေးလွတ်မယ် မထင်ဘူး၊ စိတ်ချမယ် မထင်ဘူးကွ’
ခင်အေးက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လေသည်။

‘မင်းကို စိတ်မချရအောင် မင်းက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ’
ထိုစကားကို သူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော။ မေးလိုရာကိုသာ မေးသည်။

‘မန္တလေးသွားရင် မင်း လိုက်မလား၊ မင်း ပါရင်တော့ လွတ်မှာပဲ’
ခင်အေး၏ ရယ်သံက စောစောကထက် ကျယ်လာသည်။ ထို့နောက်...

‘သွားဝယ်ရအောင်’

သူ နားမလည်။ ထို့ကြောင့်...

‘ဘာ သွားဝယ်ရမှာလဲ’

‘မီးရထားလက်မှတ်၊ မန္တလေးသွားဖို့လေ’

သူ ရယ်လိုက်လေသည်။ ဝါးရုံတွင်း တစ်ခုလုံးပင် ရယ်သံတွေ စဉ်သွားသည်
ထင်ရ၏။

‘အိမ်ရှေ့က နွယ်ပင်တွေက ခုထိ အရင်အတိုင်းပဲ ဆိုတဲ့စကားကတော့ တော်
တော် တာသွားတဲ့စကားပဲ ဇော်လတ်’

သူ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ခင်အေးကို ကြည့်၍ နေလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး
ရေးရေး ထင်လျက်ရှိသော ခင်အေး၏ နှုတ်ခမ်းသည် လှုပ်ရှားလာ၏။

‘ခုလောက်ဆို မိလှိုင်မှာလည်း ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိရောပေါ့’

ရင်ထဲတွင် အမည်မသိ ဝေဒနာတစ်ရပ် ဖြတ်သန်းသွား၏။ ခင်အေး ထပ်မံ

ပြုံးလိုက်ပြန်၏။

‘မင်းမျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာ သိပ်သိသာ လွန်းတယ်ကွာ’
 ရှက်ပြုံးမှတစ်ပါး သူ့တွင် အခြားမရှိ။ ခင်အေးထံမှ မျက်လုံးကို လွှဲလိုက်သည်။
 အရောင်ရင့်၍ နေသော ရိုးပြတ်တွေကို ငေးကြည့်နေ၏။
 ‘မိလှိုင်နဲ့ တွေ့လိုက်ရရင် ရောဂါက ခုထက် ပြင်းဦးမယ်’
 ‘ငါ သူနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ ခင်အေး’
 ‘ဘယ်ဟာကတော့ အမှန်မဟုတ်ဘူးလို့ မင်းပြောတာလဲ’
 ‘ငါ့စိတ် သူ့အပေါ်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေတယ်လို့ မင်းဆိုတာလား’
 ‘ဟင့်အင်း၊ ဘာရောဂါရယ်လို့ မခွဲခြားရသေးပါဘူးကွာ’
 ပြောအပြီးတွင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သည်။ သူကပါ ရော၍
 ရယ်သည်။

‘အကောင်း ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်းက နောက်နေတာချည်းပဲ’
 ‘မနောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါရယ်ချင်နေတယ်၊ မိလှိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မေ့
 သလောက်ရှိကာမှ ပြန်ပြီးတော့ ကြားရတာပဲ၊ ခြောက်တန်း။ ခုနစ်တန်းတုန်းက တစ်ခါ
 ဆက်တိုက်ကြားရတယ်၊ အခု ကြားရတဲ့အခါကျတော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်
 လို့ ငါထင်တာပဲ’

ခင်အေးမျက်နှာသည် တည်လာ၏။
 ‘သူ့စာကို ဖတ်ရတာ ငါ ခံစားရတယ်၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်းတော့ မသိဘူး’
 ‘အေး... တော်တော် ရှင်းပေတာပဲ ဇော်လတ်ရဲ့’
 ‘မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါ ပြောမှ မပြောတတ်တာ’
 သူ့ကို ခင်အေး လှည့်ကြည့်သည်။ အံ့အံ့ဩဩ အကြည့်။ ခင်အေးဘက်သို့
 သူ့မျက်လုံး မမူသော်လည်း သူ့ကို ကြည့်နေမှန်း သိသည်။
 ‘ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့စာကို ဖတ်ရလို့ ပျော်တာမျိုး ငါ ပြောတာပါပဲ၊
 ငါ တစ်ခု နောင်တရတယ်၊ သိလား’
 ‘ဝေ့ကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့မိတာလား’
 သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ခင်အေး၊ သူ့ဆီကို စာတစ်စောင်တလေ မရေးမိခဲ့တဲ့အထိ မေ့ခဲ့
 တာတွေ၊ နို့မဟုတ်ရင် အဆက်အသွယ် ဒီလောက် မပြတ်ခဲ့ဘူးပေါ့ကွာ’

‘အဆက်အသွယ် ပြတ်လက်စနဲ့ ပြတ်သွားတာ ပိုမကောင်းဘူးလား’
 ‘သူ ရေးခဲ့တဲ့ စာရဲ့ နောက်ကျောမှာ သူ့လိပ်စာရေးမပေးခဲ့ရင် ပိုကောင်းမယ်’
 ‘မရေးနဲ့ပေါ့ ဇော်လတ်ရ’
 သူ ပြန်မပြော။ ခင်အေးက စကားဆက်၏။
 ‘ဝေက အဖြေမပေးသေးဘဲ အိုက်တင်ခံနေတဲ့အချိန်မှာမို့ မင်း စိတ်ကစားနေ
 တာနဲ့ တူပါတယ်’

* * *

(၁၃)

ပထမစာတွင် နေထိုင်ကောင်းကြကြောင်း၊ လာလည်စဉ်က အေးအေးဆေးဆေး
 နေလျှင် စကားလက်ဆုံ မကုန်စရာတွေ ပြောနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သတိတရရှိပါ
 ကြောင်း၊ ကျောင်းဖွင့်ရက်ရောက်မှ စာပြန်နိုင်သော နောက်ကျမှုကို ခွင့်လွှတ်စေလို
 ကြောင်း၊ သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မန္တလေးသို့လာမည်မှာ သေချာ
 သလောက်ရှိကြောင်းများ ရေးသားလိုက်သည်။ စာထည့်ပြီး တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ကြာ
 သောအခါ ပြန်စာလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ တစ်လ နှစ်လသာ ကြာမြင့်လာ
 ၏။ မိလှိုင်ထံမှ စာပြန်မလာခဲ့။ ဒုတိယစာ ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ လက်တွေ့
 တွင် မရေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ကျောင်းစာတွေက ပီလာသည်။

သီတင်းကျွတ်လဆန်းတွင် မိလှိုင်ထံမှ စာတစ်စောင်ရသည်။

တောင်းပန်သမှု အစပြုသော ဝါကျကို ဦးစွာ တွေ့ရသည်။ သူ့စာရကြောင်း၊
 သုံးလကျော်ကာမှ စာပြန်တော့သည်ကို ခွင့်လွှတ်ရန်၊ စာကြိုးစားရန်၊ အချိန် မဖြုန်းစေ
 လိုကြောင်း၊ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်အောင် ကြိုးစားစေလိုကြောင်း။ ထို့ပြင် သတိတရ
 ရှိပါကြောင်း၊ သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဆက်ဆက် အလည်လာစေလို
 ကြောင်း ကော်ပီစာရွက်တစ်မျက်နှာသာသာ ရေးထား၏။ ထိုစာကို ခင်အေးအား
 ပေး၍ ဖတ်စေခဲ့သည်။ ရှင်းပါတယ်၊ သူက သဘောရိုးရိုးလေးပါပဲ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းဆီ
 ရေးတဲ့စာပါပဲ၊ မင်းက ဘယ့်နှယ် ဘယ့်နှယ်၊ ခုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်ချင်နေတာလဲ။
 ပေါက်ကရတော့ သွားမရေးနဲ့ဦး၊ မင့်အဘိုးကြီး အဘွားကြီးဆီ လှမ်းတိုင်မှ အရှက်
 ကွဲနေဦးမယ်၊ သူ့မှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရှိနေလောက်ရောပေါ့ကွာ၊ ငါပြောတာ
 မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဝေကလည်း ခုသီတင်းကျွတ်မှာ သူ့အစ်ကိုတွေ ယောက်မ

တွေနဲ့ ရန်ကုန်မီးပွဲသွားရင် မင်းလိုက်ဖို့ ခေါ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုခေါ်တဲ့ သဘောကိုက မင်းကို အဖြေပေးနေတဲ့သဘော မဟုတ်ဘူးလား။ ကြည့်လုပ်ကွာ၊ ပြဿနာတွေရှုပ်လာရင် မကောင်းဘူး၊ မင်းသမီးတွေ အလက်ပေါင်းများစွာနဲ့ တွဲက နေတဲ့ ဇာတ်မင်းသားလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မနေနဲ့ဦးဟု ခပ်ဆဆ ပြောလေသည်။

‘ဟာကွာ... ဇော်လတ်ရာ၊ မင်း ဘာလို့ အဲသလို သွားရေးလိုက်ရတာလဲ’
အစိုးကပါ အပြစ်တင်လေသည်။

‘ဒါလေးရေးတာနဲ့ မင်းတို့ အပြစ်တင်တာက များတောင် များနေပြီ’
သူက ရယ်၍ ပြော၏။ ခင်အေးက ခေါင်းကုတ်သည်။

‘သီတင်းကျွတ် ကျောင်းအပိတ်မှာ မင်း တကယ် မိလှိုင်ဆီကို သွားမှာလား’
သူ့နှုတ် ဟတတ။ ခဏကြာမှ ဖြေသည်။

‘ရောက်မယ်တော့ တယ်မထင်ဘူး’

‘ဟေ... တယ် မထင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ကံသေကံမ လာမယ်လို့ ရေးရလဲကွာ’
အစိုးက ညည်းညည်းညူညူ မေးပြော ပြော၏။

‘ဝေတို့ ရန်ကုန်မီးပွဲ ဆင်းမယ်ဆိုတာ ခုထိ ဘာမှ ထပ်မပြောသေးဘူးလေကွာ၊
သွားဖြစ်ချင်မှ သွားဖြစ်မှာပါ။ မသွားဖြစ်ရင် မန္တလေးတက်မယ်လို့ ငါ စိတ်ကူးထား
တယ်လေ’

ခင်အေးသည် သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ အပန်းတကြီး ချလေ၏။ ထို့နောက်...

‘ထပ်မပြောလို့ ဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘အရင်တစ်ခါ ပြောထားပြီးတဲ့နောက် သွားမယ် မသွားဘူးလို့ ဝေက မင်းကို
ထပ်မပြောလို့ပေါ့’

‘အေးလေ၊ ငါပြောတာ အဲဒါပေါ့ ခင်အေးရ’

‘ကျိန်းသေသွားဖြစ်လို့ ထပ်မပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

သူ ပြန်မဖြေ။ အစိုးက ကုက္ကိုပင် အမြစ်ဆုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မေး၏။

‘ဝေတို့ သွားဖြစ်လို့ ထလိုက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မိလှိုင်က ဘူတာဆင်းကြိုဖို့
စိတ်စောနေရင် မင်း ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

သူ မဖြေနိုင်။ ခင်အေးက ဝင်ဖြေ၏။

‘ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ အစိုးရာ၊ စိတ်စောချင်တဲ့သူကစော၊ စောင့်ချင်တဲ့သူက စောင့်၊ ဒင်းက ရန်ကုန် မီးပွဲကို ကြော့နေအောင် ဆင်းလိုက်သွားပြီပဲ’

အစိုးက သဘောကျစွာဖြင့် တဟက်ဟက် တဟားဟား ရယ်လေသည်။ ရယ်သံကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သွားကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတချို့က လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။ ရယ်သံစွက်ကာ အစိုးက မေး၏။

‘နေပါဦး၊ ခု မင်းဟာက ရည်းစား အပူတပြင်းမထားရင် မဖြစ်တဲ့ရောဂါလား ကွ’

သူ ပြုံးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး အစိုးရာ၊ မိလှိုင်အပေါ် ငါ ဒီလို သဘောမထားပါဘူး’
ခင်အေးသည် ဟင်း မြည်သော နှာမူတ်သံဖြင့် မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ကြည့်၏။

‘နည်းနည်းတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ် မဟုတ်လား’

ကျောင်းဝင်းထောင့်ရှိ မုန့်တန်းဘက်သို့ ခပ်တွေတွေကြည့်ကာ သူနေ၏။
ခင်အေး၏ အမေးကို မတုံ့ပြန်၊ တစ်ခဏရှိမှ...

‘နည်းနည်းလောက်ပါ’

‘အေး... အဲသလို ဝန်ခံစမ်းပါ ဇော်လတ်၊ ဒါဖြင့် တကယ်ချစ်တာကတော့ ရော’

‘ဝေ့ကိုပါ’

အစိုးနှင့် ခင်အေးတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။
‘အေးပါကွာ၊ ငါ မိလှိုင်ဆီ စာမရေးတော့ပါဘူး’

ခင်အေး ခေါင်းခါသည်။

‘မိလှိုင်ဆီကို စာမရေးရဘူးလို့ ငါတို့ ကွပ်ညှပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဇော်လတ်’

‘မင်း စာရေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ စရာစကြောင်း သွယ်ဝိုက်ရေးတာမျိုးတို့ တိုက်ရိုက်ရေးတာမျိုးတို့ ဖြစ်မလာဖို့သာ သတိပေးတာပါ။ ခုဟာလောက်ကတော့ ကိစ္စသိပ်မရှိသေးဘူးပေါ့ကွာ၊ မသကာ မင်း လာမယ်ဆိုပြီး မလာလို့ အပြစ်တင်စာ လာရုံအပြင် ဘာမှမလာပါဘူး’

အစိုးက အမြစ်ဆုံပေါ်မှ ထသည်။ ဘောင်းဘီတင်ပါးမှ သဲစသဲနတွေကို ပုတ်ခါရင်း စကားဖြတ်သည်။ ခင်အေးက...

‘တော်တော့... တော်တော့၊ ရပ်တော့၊ ဟိုမှာ ဝေ တို့ဆီကို လာနေတယ်’
ခင်အေး မျက်နှာမူရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ အရှေ့ဆောင်နှင့် အားကစား
ရုံတို့ကြားမှ လျှောက်လာသော ဝေကို မြင်သည်။ ကျောင်းစိမ်း ထဘီ၊ အင်္ကျီ လက်စက
အဖြူနှင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်လာရင်း သူတို့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ လက်ထဲ
တွင် အထုပ်တစ်ထုပ် ကိုင်ထားသည်။

‘ဝေက လမ်းလျှောက် တကယ်လှတာပဲ’
အစိုးက ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။ ခင်အေးက မျက်မှောင်ချိုလိုက်ပြီး မေးသည်။

‘ဟေ့ကောင် အစိုး၊ ဒါ ပြစ်မှားတဲ့စကား မဟုတ်လား’
အစိုးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး အမူအရာနှင့်...

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် မုန့်လေးဘာလေး ကျွေးမလား မျှော်ကိုးပြီး ဖားတဲ့
စကားကို အမှုကြီးအောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ခင်အေးရာ’

အစိုးစကားကြောင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသော ဝေက
သူတို့ ရယ်နေပုံကြောင့် ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ရှိ၏။

‘စားမလား’
ဇော်လတ်က အထုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရှောက်ချိုသီး။ ငရုတ်မှုန့်နှင့် မဆ
လာတွေ ဖြူးထားသည်။ အစိုးက...

‘တို့ကျတော့ ကျွေးမယ့်သူ မရှိပါကလားနော်’
အားလုံးအတွက် ဝယ်လာတာပါဟု ဝေက ရှက်ပြုံးနှင့် ပြောလေသည်။

* * *

(၁၄)

ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာ
သည်။ မီးထွန်းပွဲတော်၏ တတိယနေ့သည် အမှတ်တရနေ့ဟု အောက်မေ့သည်။
မိုးဖျက်၍ မလည်ပတ်ရတော့သော်လည်း လည်ကာပတ်ကာ ပွဲကြည့်ရသည်ထက်
ကျေနပ်မိသည်။

‘ကျေနပ်ပြီလားဟင်’
ဝေက မရွံ့ရဲသော အပြုံးနှုတ်ခမ်းကို စေ့စေ့ထား၏။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။
‘ပြော မပြတတ်အောင်ပါပဲ’

သံနေသံထားက စကားပြတ်သွားဖွယ် မရှိ။ ဝေဟု ခေါ်ရမည်ကို ဆွံ့ဆွံ့ ထစ်ထစ် ဖြစ်နေသည်။ ဝေသည်လည်း သူ့နည်းတူ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ဇော်လတ် ဟုလည်း မခေါ်။ ကိုဇော်လတ်ဟုလည်း မသုံး။ နင်,ငါတို့လည်း မြုပ်နေလေသည်။ နာမ်စားအခေါ်အဝေါ်တွေကို နှစ်ဦးစလုံး ရှောင်ရှားနေကြသည်။ သူ့သဖွယ် ဝေတွင် လည်း အပြောအဆို ခက်နေပုံရ၏။ ဝေ ဟူသော အခေါ်ကို နှုတ်ခမ်းက မခေါ်တတ် သလို ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။ နှလုံးသွေးအခုန်မြန်သည်ထက် မြန် လာသည်။ သူ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဝေ...’

ဝေ၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာသည်။ မျက်တောင်ကော့တို့ သည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြ၏။ မျက်လုံးအစုံ၏ ထူးသံကို ပီပီသသ ကြားရသည်။

‘ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ခေါင်းကို လေးလေးပင်ပင် ညိတ်ပြသည်။

‘တစ်သက်လုံးအတွက် ပြောတဲ့စကား မဟုတ်လား ဝေ’

နီထွေး စိုပြည်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကမူ ဟ,မလာ။ ခေါင်းကိုသာ ထပ်မံညိတ် သည်။

‘ဝေ့ကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်နော်’

ဝေ၏မျက်လုံးက သူ့နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းကိုသာ တစ်ဖန် ညိတ်ပြလေသည်။ တတိယမြောက် ခေါ်ခဲ့သော ‘ဝေ’သည် ပို၍ အသံထင်ရှားလာ၏။

‘ယူ... ရည်းစားမများသရွေ့တော့ သိနေမှာပါ’

သူ တိုးတိုးရယ်သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ငေးနေလိုက်၏။ အိမ်များတွင် ချိတ်ဆွဲ ထားသော ရောင်စုံမီးပုံးများ၊ လင်းချည်မှိတ်ချည် လျှပ်စစ်မီးလုံးများကို လှမ်းမြင်နေ ရ၏။ ဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးစက်တွေက ဝရန်တာ လက်ရန်းတိုင်အောင် တစ်ချက် တစ်ဝေ ရောက်လာတတ်သည်။ အပေါ်မှ စီး၍ မြင်နေရသော ကတ္တရာလမ်းမှာ စိုစွတ်လျက် ရှိ၏။ ရေအိုင်ရာတို့တွင် မိုးစက်ကြောင့် ဂယက်ဝိုင်းတွေ ရွေ့ကာ လှုပ်နေသည်။

‘ယူဆိုတဲ့အခေါ်က နှစ်ယောက်ကြားမှာ ယူနောတွေ ခြားထားသလိုပဲ’

‘အဲသလောက် မခြားပါဘူး၊ တစ်လံကွာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်’

‘တစ်လံကွာရဲ့ အပုံတစ်ရာပုံ တစ်ပုံလောက်ပဲ ခြားလို့ နေမှာကိုတောင် ကိုယ့် အဖို့တော့ ဝေးလွန်းတယ် ထင်တယ်’

‘လောကထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ အသံတွေ’

အိမ်ရှင် မိသားစုက အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရင်း စကားပြောလာသည်ကို ကြားရ၏။ တစ်စတစ်စနှင့် အသံတွေ နီးလာ၏။ ဝေ၏ အစ်ကိုအသံကို မကြားရ သည့်အတွက် အနေရ အနည်းငယ် သက်သာသည်။

‘တစ်ယောက်တည်းနေတာ မဟုတ်တော့လို့ ကိုယ်ပြောတာပေါ့၊ ယူ... ယူ... ဆိုတာကြီး မခေါ်ပါနဲ့ ဝေရာ’

ရယ်သံလွင်လွင်ကို ဦးစွာ ကြားရပြီးမှ...

‘ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ’

နှုတ်ခမ်းပြင်သည်တွင် ဝေအစ်ကိုအသံကို ကြားရသည် ထင်၍ နှုတ်ခမ်းစေ့ လိုက်သည်။ အောက်ထပ်မှ အသံဟု သဲကွဲတော့မှ ပြောမည် ပြု၏။ ထိုအချိန်တွင် ဝေ မေးသည်။

‘ပြောလေ’

ပြောမည်ပြင်သော်လည်း သူ မျက်နှာမထားတတ်။ စွန့်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘မောင်လို့...’

နားမရှင်းလေဟန် ပြုံးပြီး မေးသည်။

‘အရာကြီးလို့၊ ဟုတ်လား’

သူ မျက်ခုံးတွန့်ပြကာ...

‘မောင်လို့ပါ ဆိုမှ’

‘ကုလားကြီး၊ ဟုတ်လား’

စိတ်မရှည်သော မျက်နှာနှင့် သူ ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲသလို ခေါ်ဖို့ပြောတာ’

နားရှင်းသွားလေဟန်နှင့် သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

‘မောင်လို့၊ ဟုတ်လား’

သူ ပြုံးသည်။

‘ခေါ်မယ် မဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း၊ ရှက်တယ်’

‘ဘာ ရှက်စရာလိုလဲ ဝေရယ်၊ အချင်းချင်းပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းနေဖက်’

သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး’

ဝေ၏ ကြည်လဲ့လဲ့ မျက်လုံးက တည့်တည့်တူရူ။ မျက်လုံးအိမ်ထဲသို့ ရောင်စုံ
မီးရောင်တွေ ရောင်ပြန်လာထင်နေသည်။

‘သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ခေါ်မထွက်တာပေါ့’

သူက ရယ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လေသံကို နှိမ့်၍...

‘ချစ်ရင်တော့ မောင်လို့ ခေါ်ပေါ့ဝေရယ်’

ဝေ၏ မှိုင်းမှိုင်းညိုညို အကြည့်သည် သည်းပွတ်ထဲတွင် အနံ့အစပ် ရောက်
လျက်ရှိ၏။

* * *

(၁၅)

မောင့်မိဘတွေကို အသိပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဝေ အသွားရ အလာရ ကျပ်
သွားတာပေါ့ဟု ဝေက ပြောသည်။ အဖေရော အမေရော နားလည်မှုရှိကြပါတယ်ဟု
သူပြောသည်။ ဝေ့မိဘတွေကိုတော့ ဝေ မပြောပြသေးဘူး။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ယောက်မက ပြောပြလို့ သိနေမှာပါ။ မောင်နဲ့ သဘောမတူစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။
ဒါ့ကြောင့်လည်း အဖေရော အမေရော မောင့်ကို အရင်အတိုင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
ပြောဆိုဆက်ဆံကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ မောင့်မိဘ
တွေအနေနဲ့ ဝေ့ကို မောင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲလို့ တွက်ထားပြီး သူတို့သဘောကျ
တဲ့ တခြားမိန်းကလေးနဲ့ မောင့်ကို ကမ်းလှမ်းထားတာမျိုး မလုပ်တော့ဘူးပေါ့။ ချွေးမ
လောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ပုံတင် ထုတ်ပေးပြီးသား ဖြစ်သွားရော။ မဟုတ်
ဘူးလားဟု ရယ်မောကာ ပြောလေ၏။

ဝေ ပြောပြသည်တို့ကို အမေ့ကို ပြန်လည်ပြောပြသောအခါ အမေပြုံးကာ
‘ဝေက မိန်းကလေးပီသတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း
ရှိတာပဲ သားရဲ့။ အမေ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး’ ဟု ပြောလေသည်။ ‘ဝေက
ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲသလို ဖြစ်လာမယ်လို့ မျှော်
လင့်ထားပြီးသားပါ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ဘွဲ့ရတော့မှ
ယူစေချင်တယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ရုံလေးနဲ့ တောင်မရောက် မြောက်မရောက်အချိန်မှာ
ယူတာ ပြုတာ မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ’ ဟု အဖေက ပြုံးရယ်စွာ ပြောသည်။

အမေနှင့်အဖေ သဘောထားတွေကို ဝေကြားသည်တွင် ကြည်နူးစွာသော နှုတ်ခမ်းဖြင့်...

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို မောင် သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး’

‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဝေ’

‘ဪ... ချစ်သူထားရတယ်ဆိုတာ ဧရာမ စွန့်စားရတာမျိုးပေါ့၊ မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးခင်မှာ စိတ်လေးရတာတွေ များလှတယ်၊ သိလား’

‘ဘယ်လို စိတ်လေးတာလဲဟင်’

‘အဖြေပေးပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာရှိပါ့မလားဆိုတာ အရင်ဆုံး စိတ်လေးရတဲ့အချက်ပဲ’

‘ဟာ... ဝေကလည်း၊ မောင့်ကို အထင်သေးလိုက်တာ’

ဝေ ခေါင်းခါပြ၏။

‘မောင့်ကို အထင်သေးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကြောင့် စဉ်းစားရတဲ့အချက်ပါ။ ထား၊ သစ္စာရှိတယ်လို့၊ နောက် တစ်ခုက ငါ့မိဘတွေ သဘောတူကြပါ့မလား ဆိုတာ၊ မိသားစုထဲက ခွဲထွက်ရေး၊ မထွက်ရေး ပြဿနာကို၊ ထားပါတော့၊ သဘောတူပြီ၊ နောက်တစ်ခုက ယောက်ျား လေးဘက်က အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ တွက်ရပြန်ရော၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ယုံရလို့ ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိတယ် ဆိုဦးတော့၊ နှစ်ဖက်လူကြီး အဆင်မပြေရင် စိတ်ညစ်ရဦးမယ်၊ မောင် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုယ့်ဘက်က သဘောမတူလို့ ခိုးရာလိုက်ပါပြီတဲ့၊ ယောက်ျားလေးဘက်ကပါ သဘောမတူဘူး။ ဘာဘူးဆိုရင် တစ်ပြဿနာ၊ နှစ် ယောက် သတ္တိရှိရှိနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ထူထောင်မယ်၊ မဖြစ်ဘူးလား၊ ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို နားလည်ဦးမှ၊ အရေးအကြီးဆုံးက သစ္စာရှိပါ မှဆိုတာ တစ်ပတ်ပြန်လည်လာပြီ၊ ဝေပြောတာ အဲဒါပါ’

လေးနက်လှစွာသော်လည်းကောင်း၊ စိကာစဉ်ကာသော်လည်းကောင်း ဝေပြော သည်မှာ သည်တစ်ကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံး။

‘မောင်နဲ့ပတ်သက်လို့တော့ စိတ်မလေးရတော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဒီနေ့အထိတော့ မလေးရသေးပါဘူး’

သူ ရယ်ချလိုက်၏။

‘မောင် ဒီလောက် ပြောနေတာတောင် ဝေ မယုံဘူး’

‘ယုံရတယ်၊ မယုံရဘူးဆိုတာ စကားနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ ဖြစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ’
အသံတွင် ကျီစယ်ဟန်ပါ၏။ အဓိပ္ပာယ်တွင် ထိုသို့မဟုတ်ဟုထင်၏။
‘ဝေ... သိပ်စဉ်းစားတာပဲနော်’

ဝေ ပြုံး၏။

‘တစ်သက်တာအတွက် ရည်စူးပြီး ချစ်သူထားတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ ဝေလိုပဲ
စဉ်းစားကြမှာပါ။ ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးဘဝဆိုတာ ချစ်သူဘဝကိုတင် ပြောတာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ဝေ ထင်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝအထိ ပြောတဲ့စကားပဲလေ၊ ဟုတ်
တယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒီစကားဟာ မိန်းကလေးကို ရည်ရွယ်တဲ့စကားသက်သက်လို့ မောင် မထင်
ဘူး၊ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးခံရတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊
ယောက်ျားလေးနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်’

ပြုံးလက်စ မျက်လုံးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

‘မိန်းကလေးက အကြောင်းမဲ့ အပြစ်ရှာပြီး စွန့်သွားလို့ ဘဝပျက်တဲ့အထိ
အလူးအလဲခံလိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ မနည်းပါဘူး၊ ပြောစရာတော့ ရှိတာပေါ့၊
ယောက်ျားဖြစ်လျက်နဲ့ ဒီလောက်ပျော့ညံ့ရသလားလို့၊ ကြံကြံမခံနိုင်ရကောင်းလားလို့
အပြစ်ကတော့ တင်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကတိတွေ သစ္စာတွေ ဖျက်သွားတဲ့သူကိုလည်း
အပြစ်မဆိုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မောင် ထင်တယ်လေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဖက်၊ ယောက်ျား
လေးက ဆူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဦးစလုံး ဖက်ရွက်လည်း ဖက်ရွက်၊ ဆူးလည်း
ဆူး’

ဝေက သဘောတကျ ခေါင်းညိတ်ရင်း ရယ်၏။

‘မောင်က ဝေ စိတ်ပူဖို့လည်း ချန်ထားပါဦး’

ဝေ လက်ခုံကို တိုး၍ ဖျစ်လိုက်၏။

‘တစ်အားမဖျစ်နဲ့လေ၊ စူးမိဦးမယ်’

ဝေပါးတို့သည် နွေးထွေးလှပေ၏။

* * *

(၁၆)

အမေက ပဲမြစ်ပန်းကန်နှင့် လက်သုတ်ပဝါကို ယူလာ၏။ ဝေက ရေဇွေးကြမ်းပန်းကို ယူကာ အမေ့နောက်မှ လိုက်လာ၏။ စာကြည့်စားပွဲနားသို့ ရောက်သောအခါ သူ ထသည်။ အမေ့လက်မှ ပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။ ဝေထံမှ ပန်းကို ယူမည်ပြုသည်။ ‘ရတယ် ကိုလတ်’ ဟု ပြောကာ ဝေက ပန်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ချသည်။ ‘ဆီနဲ့ဆား ပန်းကန်လုံးရော’ ဟု အမေက မေးလည်းမေး၊ ကြည့်လည်း ကြည့်သည်။ ဝေမဖြေမိ ‘ဪ ဗန်းထဲမှာကိုး’ ဟု ပြော၏။ ‘ကဲ... စားကြ၊ အမေ ခဏမှေးလိုက်ဦးမယ်’ ဟု ပြောသည်။ စားပွဲမှ ခွာခါနီးတွင် ‘ခုမှ သတိရတယ်၊ မင်းတို့ မလာခင်ကလေး ဟိုဘက်လမ်းက ရီရီညီမအိမ်က ကလေးတစ်ယောက် လာပြီး စာပေးသွားတယ်၊ မင်း အံ့ဆွဲထဲမှာ’ ဟု ပြော၏။ ‘ဘယ်သူ့စာလဲ အမေ’ ဟု သူမေးသည်။ ‘လှိုင်လှိုင်က လူကြိုနဲ့ စာပေးလိုက်တာ၊ မုန့်တွေလည်း ပါလာတယ်တဲ့၊ ရီရီတို့ ပေးလိုက်တာ၊ ညနေကျမှ ဒီကို လာပို့မယ်လို့ စာလာပေးတဲ့ ကလေးက ပြောသွားတယ်’ ဟု ပြောသည်။ အမေစကားအဆုံးတွင် အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ စာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ စာအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ချိန်တွင် အမေက အိမ်အတွင်းခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

‘ဘယ်ကစာလဲ မောင်’
 ‘မန္တလေးကပါ’
 ‘ဘယ်သူ့ဆီကလဲဟင်’
 ‘ရီရီလှိုင်ဆီက’

ဝေက ဆက်မမေး။ မသိမသာ တွန့်ထားသော နဖူးအရေးတွေ ပြောသွားသည် တွင်...

‘ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးပါတယ်’
 သူ ချက်ချင်း ပြန်မပြော။
 ‘မူလတန်းတုန်းက မောင်တို့နဲ့အတူတူ နေခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်’
 ဝေသည် ခဏကြာမှ...
 ‘ဪ... မနှစ်က ပြောဖူးတယ်၊ နံ့ကောင်အိမ်ဆောက်ဖို့ မြက်တွေ ခူးတုန်းက တွေ့ဖူးတယ်ဆိုတာလား’
 ‘အင်းလေ၊ သူပေါ့’